

PERRY RHODAN

260

Kurt Mahr

PŘÍZRAKY MINULOSTI

Přeložil František Fabián

1.

CREST III, vlajková loď flotily Solárního impéria, se ukrývala na okraji koróny velkého rudého slunce, aby nemohla být zaměřena nepřátelskými kosmickými loděmi. Na Zemi bylo 5. dubna roku 2404. Expedice do mlhoviny Andromeda pokračovala.

Nejvíce práce teď měli radisté. Vysílali do kosmického prostoru sondy na všechny strany, aby zjistili přítomnost lodí Tefrodů. Zatím nezaměřili ani jednu.

Najednou zazněl místností varovný signál a rozsvítila se červená kontrolka na jednom z přístrojů.

Radista, který ho obsluhoval, zvolal:

„Silný hyperimpulz, pane! Prošel těsně kolem nás.“

„Analyzujte jeho strukturu,“ přikázal velící důstojník. „Zjistěte, jaké to bylo vysílání.“

„Už na tom pracuji, pane,“ zněla odpověď.

Brzy nato prosel, kolem CRESTU III druhý impulz. Byl zřejmě zaměřen na nějaký blízký cíl. Radista mezitím dokončil analýzu toho prvního.

„Jde o přenos hmoty transmitterem, pane. Někde blízko je transmitterová stanice/Důstojník neváhal a oznámil poznatek kapitánovi lodi, plukovníku Rudoví.

* **

Cart Rudo se rozhodl, že vyšle optickou sondu. To bylo malé, sotva postižitelné zařízení, které samostatně pracovalo daleko od lodi a předávalo lodi svá pozorování. Zapnul jednu z velkých obrazovek a napojil ji na optickou sondu. Sondě trvalo asi deset minut, než se dostala na svoje stanoviště, kde nebyla rušena výboji rudého slunce. Pak se obrazovka rozzářila a ukázalo se na ní nepřehledné moře hvězd. Uprostřed bylo matné červené světlo.

Cart Rudo hned pochopil, co to světlo znamená. Velké slunce má planetu. Červená skvrna je odlesk slunečního světla na povrchu planety. Když sem přiletěli, planetu nepozorovali, protože byla na druhé straně za sluncem.

Že je tu planeta, nebylo nic zvláštního. Podivné bylo, že od ní vycházely hyperimpulzy. Bylo téměř jisté, že na jejím povrchu je transponderová stanice.

CREST III pronikla hluboko do zakázané zóny, oblasti ve středu mlhoviny Andromeda, kterou si vyhradili pro sebe tajemní Mistři ostrovů. Vzhledem k tomu měla osamělá planeta s činným transponderem zvláštní význam.

Rudo shledal, že dál už nemůže nést zodpovědnost sám.

Zavolal Perryho Rhodana.

* * *

Perry Rhodan právě rozmlouval s Atlanem ve své pracovně. Arkonidan přecházel vzrušeně po místnosti. Navrhoval, aby se co nejdříve ze zakázané zóny stáhli, než je nepřítel odhalí.

Perry Rhodan pohodlně seděl za psacím stolem.

, Jestli bude CREST III odhalena nebo nenamítal, „nezáleží na počtu nepřátelských lodí. Když budeme mít oči otevřené, můžeme jim unikat jako dosud až do nekonečna. Na druhé straně je možné, že se na téhle planetě dozvíme další důležité informace o Mistrech ostrovů.“

Arkonidan mávl rukou.

„No dobrá. Co tedy navrhuješ?“

Rhodan zapnul interkom a zavola radistum.

„Impulzy nepřestávají," řekl Allanovi, když domluvil. „Máme na palubě dva lidi, kteří neminou cíl, když budou mít takové jasné vodítko."

Allan se na něj tázavě podíval.

„Woolverova dvojčata?"

Perry Rhodan přikývl.

* * *

Stačilo jim zavolat, a bratři Woolverovi se ocitli v pracovně Administrátora. Vstoupili způsobem, který jim byl vlastní. Z reproduktoru interkomu se linulo světélkování, které se uspořádalo do světelné mlhy. Obláčky mlhy se zformovaly do podoby Rakala a Tronara Woolverových.

Dva bratři byli pozoruhodní lidé. Skoro dva metry vysocí, podobali se navlas jeden druhému. Byli to potomci pozemských kolonistů, kteří se usadili na planetě s řídkým kyslíkovým ovzduším. V průběhu staletí se plíce usedlíků zvětšily na pětinasobek původní velikosti, a tomu se přizpůsobil hrudník. Zvláštní záření slunce, kolem kterého jejich planeta obíhala, jim zbarvilo pleť zeleně. Nakrátko přistřižené vlasy se fialově leskly. I přes svůj podivný zevnějšek to byli skrz naskrz Pozemšťané.

Mutanti ale měli jednu zvláštní schopnost, která je od normálních lidí zcela odlišovala. Dokázali využít proud jakékoliv energie, aby se jím přenesli. Mohli tak cestovat i vesmírným prostorem. Podstatu této vlastnosti pozemští bio-fyzikové nikdy neurčili.

Bratři byli spolu v úzkém kontaktu, jeden sdílel pocity druhého. S telepatí to nemělo nic společného. I na velké vzdálenosti prostě věděli, že ten druhý pociťuje strach nebo radost, nenávist nebo nadšení.

Plukovník Rudo už zařídil přenos obrazu z optické sondy do Rhodanovy pracovny. Rhodan neztrácel čas. Ukázal na obrazovku, kde se rýsovala tajemná planeta.

„Tohle je váš cíl. Zjistili jsme, že na té planetě musí být transponderová stanice. Impulzy stále přicházejí. Víte, v jaké jsme situaci. Nemusím vám vysvětlovat, jak je pro nás důležité získat co nejvíc informací. Pořádně se tam venku rozhlídněte. Přesně za tři hodiny vyšleme pětkrát za sebou pětivteřinový hyperimpulz, po kterém se budete moct vrátit. Je na vás, jak si opatříte informace. Nesmíte ale zapomenout na čas. Nevím, jestli by se nám podařilo vyslat druhou salvu hyperimpulzů a dostat vás zpátky, pokud byste první spojení propásli.“

Bratři přikývli. Rhodan pokračoval:

„Vydejte se na cestu. To je vše.“ Rakal a Tronar Woolverovi zasalutovali. V dalším okamžiku se rozplynuli jako mlha a zmizeli stejnou cestou, jakou přišli.

2.

Oba bratry vzrušovala radost z dobrodružství. Využili impulzu a bez potíží se dostali na planetu. Zhmotnili se pod obloukem z třpytící se energie, který byl přijímací stanicí cizího transponderu. Před nimi se rozkládala velká hala bez oken, osvětlená velkými zářivkami u stropu. Hala byla prázdná až na skupinu zařízení kolem energetické brány,; která pravděpodobně dodávala transponderu energii. Kromě toho tu bylo pět předmětů podobných bednám, které ležely před obloukem na podlaze. Zřejmě sem byly prostřednictvím transponderu dopraveny. Počet beden odpovídali počtu impulzů, které byly zachyceny na CRESTU III.

„Raději bychom se měli poohlédnout po nějakém úkrytu, než si sem někdo pro ty bedny přijde,“ navrhl Rakal.

Rozhlédl se po hale. Stěny byly hladké, nikde ani náznak dveří, a přece bylo jisté, že tu nějaký vchod musí být.

Tronar se podíval nahoru. Rakal věděl, na co asi myslí. Mohli by použít světlo, které vyzařovaly lampy, aby se dostali na strop. Tam muselo být i vedení, které zásobovalo lampy proudem. Mohli by ho použít k další cestě. Bylo by to snadné, i když asi trochu nepohodlné.

„Myslím si, že bychom měli chvíli počkat," navrhl Rakal.

„Můžeme se tady schovat a počkat, až někdo přijde pro ty bedny. Tak se dozvíme, kde je východ."

Tronar souhlasil. Schovali se za přístroje. Připravili se na delší čekání. Dřepli si na zem, zády se opřeli o bednu. Celou volnou část haly tak měli před sebou. Kdyby se někdo objevil, mohli se rychle ukrýt. Ještě si ani nestačili udělat trochu pohodlí, když se pod obloukem transponderu začalo něco dít. Odnikud se objevila šestá bedna a těžce s hlukem dopadla na zem.

Pak bylo zase ticho. Oba bratři trpělivě čekali.

Rakal se nemýlil. Uplynulo asi osm minut, když pod nohama ucítil slabé chvění. Protější stěna se otevřela a širokým otvorem se pomalu šinul robot, který měl zřejmě za úkol bedny odvézt. Oba bratři couvli, aby je nebylo vidět, a slyšeli jen hlasitý rachot nakládaných beden. Pak se robot s jasným bzučením dal zase do pohybu.

Bratři si dali znamení očima. V mžiku se proměnili ve vířící kouřový oblak a v dalším okamžiku se už zhmotnili těsně před vchodem, kterým vešel robot.

Probíhala tu široká dlouhá chodba oběma směry. Byla jen slabě osvětlená. To znamenalo, že se bratři nemohou transponovat a musí jít pěšky. Hrozilo nebezpečí, že se mohou kdekoliv potkat s protivníky a nebudou se v prázdné chodbě mít kam schovat. Tronara napadlo, že by se mohli schovat mezi odvážené bedny. „Myslím si, že nás robot neobjeví, ale mohl by nás někam zavést."

Rakal chvíli váhal, pak souhlasil. Robot se k nim pomalu blížil. Rakal se rozběhl a skočil na vozík a za ním rychle následoval Tronar. Schovali se mezi bedny. Vozík byl dobře vyvážený, ani se nezachvěl a zabočil doprava do chodby.

Asi po sto metrech začala chodba stoupat. Kromě tichého vrčení robotova motoru slyšel Rakal nejasné zvuky, které přicházely shora. Opatrně vykoukl a viděl, že se chodba rozšiřuje, je lépe osvětlená a o padesát metrů dál uviděl lampu,

po které se pohybovalo větší množství vozíků. • Tronar vycítil jeho neklid.

„Co se děje?“ šeptal ze svého úkrytu.

Rakal netrpělivě mávl rukou. Riskoval a vystrčil hlavu, aby lépe viděl. Na rampě nebylo vidět žádnou živou bytost. Vozíky se pohybovaly automaticky; stejně jako robot, který je vezl. Vypadalo to, že nepodstupují žádné riziko, když zůstanou v dosavadním úkrytu.

Rakal se stáhl zpátky mezi bedny. Robot vyjel na rampu. Průhledem mezi bednami viděl Rakal různé typy dopravních vozů.

Tronar vytáhl paprskomet a držel ho připravený. Zatím ale nebylo na co střílet. Všechny provoz řídili roboti.

Jejich robot zahrnul do postranní chodby a zastavil. Z osvětlené rampy náhle přešli do tmy. Bylo jasné, že robot teď bude skládat bedny. Bratři Woolverovi rychle slezli. Jejich oči si postupně zvykaly na pološero. Byli ve skladové hale, kam odněkud pronikalo matné světlo. Beden tu už stálo víc. Rakal na jednu zaklepal a podle zvuku usoudil, že je prázdná.

Robot složil náklad a odjel. To už se Rakal orientoval a vydal se uličkou mezi bednami, která směřovala ke zdroji slabého světla. Tronar ho následoval.

Ukázalo se, že světlo vychází z celé jedné stěny. Nebylo jednotné, byla v něm tmavá místa, která měnila polohu. Když ke stěně došli asi na dvacet ; metrů, jeden tmavý stín vyrazil směrem k nim. Bezděky uskočili a Tronar pozvedl ruku s namířenou zbraní. Stín se rychle zvětšoval, pak se zarazil, protáhl se do délky, znovu nabyl původní rozměry a rychle se zmenšoval.

Rakal poznal, oč jde, a rozesmál se. Tronar spustil ruku, v níž držel zbraň.

„Koho by to napadlo," kroutil hlavou.

„Lepší než něco, co bychom nechápali," namítl Rakal.

„To byl pořádný kus, co?"

„Středně veliká velryba," odhadoval Rakal.

Šli blíž k energetické stěně. Byla průsvitná, za ní viděli část mořského dna, kde si jejich protivník udělal základnu.

•* * *

Na pokyn Perryho Rhodana byly vyslány další dvě optické sondy. Jedna ,a; nich se přiblížila k neznámé planetě na méně než deset milionů kilometrů. Zjistila, že oběžná dráha tohoto nebeského tělesa kolem rudého slunce je užší než dráha Merkura. Slunce samo ale vyzařovalo ve srovnání s pozemským Sluncem jen asi polovinu tepla. Planeta byla velká asi jako Země a měla přibližně stejnou gravitaci. Také ovzduší bylo skoro stejné jako pozemské. Byl zjištěn rozmanitý organický život. Podrobnosti nemohla sonda na takovou vzdálenost ukázat, ale dalo se předpokládat, že na neznámé planetě jsou rozlehlé lesy a travnaté stepi. Počítač stanovil průměrnou teplotu na povrchu na 23 stupňů Celsia, tedy o něco vyšší než na Zemi.

Perry Rhodan byl přesvědčen, že transmitterová stanice je základnou Tefrodů. Jaký úkol měla, to se zatím nedalo říci. Ze všech ras, s nimiž se zatím Pozemšťané setkali, byli nejvíce podobní Tefrodi. Jejich technologie se od pozemské sotva dala rozeznat. Bylo tedy docela přirozené, že si pro svou základnu svitná, za ní viděli část mořského dna, kde si jejich protivník udělal základnu vybrali planetu podobající se Zemi.

Když už věděli, odkud do haly proniká světlo, obrátili bratři pozornost k bednám. Zatím všechny, které zkoušely, byly prázdné. Museli tedy najít ty, které robot právě přivezl. Z jejich obsahu se snad něco dozvědí o účelu základny.

Prázdné bedny byly naházené bez ladu a skladu. Rakal na jednu hromadu vylezl. Nebezpečně se pod ním kymácela. Ted' byl asi deset metrů vysoko, dalších deset bylo ke stropu. Odtud

uviděl prázdnou plochu, která byla zřejmě robotovým cílem. Když slézal, hromada se s ním zřítila. Když dozněl rachot a usadil se prach, bylo v hale zase ticho jako předtím. Nikdo si té příhody nevšiml.

Bratři se vydali směrem k volnému prostoru. Tronar rozsvítil kapesní lampu. Zase prolézali mezi haldami odhozených prázdných beden, až došli ke skupince, kterou sem složil jejich robot. Otevírali jednu po druhé. Byly v nich uniformy, jaké nosili Tefrodi, přenosné vysílačky a jiné potřeby.

„Tak aspoň jedno víme jistě," uvažoval Tronar. „Na téhle základně nejsou jen roboti. Robot nepotřebuje uniformu ani přenosnou vysílačku."

Rakal si hrál s jednou vysílačkou, velkou asi jako krabička cigaret. Stiskl jedno tlačítko a rozsvítila se zelená kontrolka.

„Připraveno k vysílání," zabručel. „Komu zavoláme?"

Vtom vzplála jasná světla a ozářila celou halu.

* * *

Rakal nezaváhal ani na vteřinu. Vrhł se k hromadě prázdných beden a ukryl se mezi nimi. Tronar následoval jeho příkladu.

Rakal vysílačku zase vypnul.

„Myslíš, že to způsobila ta vysílačka?" ptal se Tronar.

Rakal pokrčil rameny.

„Nevím, ale bylo to nápadné. Sotva jsem ji zapnul, rozsvítila se světla."

„Možná, že to ani není vysílačka," uvažoval Tronar

„Kdyby to ale mělo něco společného se osvětlením, musela by světla pak zase zhasnout, nemyslíš? Kdepak, tolik štěstí nemáme. Určitě je to vysílač. Jakmile jsem ho zapnul, někdo ho hned zaměřil. Teď v tom lítáme." Rakal se podíval na strop.

„To světlo je dobré, ale není dost silné, aby nás uneslo.

Myslím...."

Byl přerušen hlučnými zvuky motorů a rachotem beden. Zdálo se mu, že slyší i lidské hlasy.

„Tronare, teď potřebuji ještě pár minut času. Tenhle vysílač je

naše jediná šance. Snaž se ty lidi venku nějak zdržet." , Tronar přikývl a vylezl z úkrytu.

„Zatím se zdá všechno v pořádku, ten rámus je ještě daleko," slyšel ho Rakal volat. Zkoušel zatím různá tlačítka na vysílače. Předtím zřejmě zmáčkl vysílání a podle toho je zaměřili. Nějak se to musí přepnout na příjem. Měl štěstí. Ozval se hlas, který mluvil neznámou řečí.

„Už jsou tady," zavolal Tronar. „Musíme zmizet!"

Na volném prostranství se objevili muži se zbraněmi a bez výstrahy po nich začali střílet. Hromady plastikových beden se tavily a stoupal z nich kouř, který brzy zahalil celou halu. Bratři běželi, dokud nezůstala hráz plamenů aspoň sto metrů za nimi. Pak se Rakal zastavil a znovu zapnul malou vysílačku. Tronar se na ni zadíval a v okamžiku zmizel. Rakal ho následoval.

* * *

Vynořil se v malé místnůstce, obestavěné kolem dokola neznámými přístroji. Na podlaze leželo bezvládné tělo. Tronar stál nad ním a v ruce držel svou zbraň za hlaveň.

„Musel jsem ho uspat," omlouval se. „Byl příliš rychlý. Je v bezvědomí."

Rakal přikývl a rozhlédl se. Na stěně visela malá obrazovka, která ukazovala rozlehlou vodní plochu a v pozadí hornaté pobřeží.

„Zrovna s někým mluvil," vysvětloval Tronar. „Stál před touhle věcí a držel v ruce něco jako mikrofon."

Věc, na kterou ukazoval, se v té chvíli ozvala. Nevhládný hlas vyštěkával ne * srozumitelná slova. Rakal se zašklebil.

„Chce vědět, co se stalo," smál se. „Je, nervózní z toho, že byl hovor přenesen."

Byli zřejmě v rádiové stanici, která udržovala kontakt s osobami pohybujícími se mimo základnu. Rakal se rychle rozhodl.

„Tady nejsme bezpeční," prohlásil. „Každou chvíli může někdo

přijít a začne znova honička. Navrhuju, abychom se na toho křiklouna podívali zblízka."

Tronar se postavil před přijímač a zmizel. Hrubý hlas ještě mluvil. Rakal slyšel, jak se najednou odmlčel. Následoval zděšený výkřik a tupý pád. Pak se ozval Tronar:

„Tady je všechno v pořádku! Můžeš přijít."

Rakal splynul s energetickým polem.

3.

„A já vám znovu, povídám, Staundere, že je nejvyšší čas, abychom s tou havětí skoncovali. Potřebné zbraně máme. Tak nač čekat?"

Muž, který to říkal, měl na sobě uniformu v polní Šedi a kovovou přílbu na hlavě. Mluvil anglicky se sotva postřehnutelným cizím přízvukem. A zlobil se.

Staunder vrtěl hlavou. Nejnápadnější na něm byla délka těla. I když seděl, byl skoro stejně vysoký jako rozhněvaný muž, který stál před ním. Přitom byl hubený, jako by dva měsíce nejedl.

„To je nesmysl, Emerichu," odpovídal. „Tady jsme v bezpečí. Dva metry tlusté hradby žádný útočník nezdolá. Nepřítel nemá střelné zbraně, dokonce ani luky a šípy. Podle mého názoru je to nanejvýš primitivní kmen domorodců, kterým jen vadí naše přítomnost. Co z toho budeme mít, když na ně budeme střílet?"

„To se vám právě snažím vysvětlit," naléhal Emerich.

„Haneman si včera vyšel trochu zalovit. Potřebujeme maso, to víte stejně dobře jako já. Šel zrovna přes nejbližší pahorek, když přiletěl kámen a přistál mu na hlavě. Naštěstí měl samopal nabitý. Vystřílel dávku a to ty chlapy zastrašilo. Dal se na cestu zpátky a zvládl to zrovna tak ke hradu. Můžete si prohlídnout jeho. bouli, jestli máte chuť. Ti mládenci jsou čím dál drzejší. Jestli jim to nezarazíme, nebudeme se brzy moci odvážit z brány."

„Asi máte pravdu, Emerichu," přiznal neochotně Staunder.

„Dříve nebo později budeme muset něco podniknout. Ale ne tak, jak vy si to představujete.“

„A jak tedy?“ ptal se umíněně Emerich.

Staunder vstal. Převyšoval Emericha o tolik, že muž v helmě musel zaklánět hlavu, aby se mu mohl podívat do tváře.

„Pochopte, že vůbec nic nevíme o okolí hradu,“ zdůrazňoval.

„Nikdy jsme ani nevylezli za bránu. Musíme vědět, s kým si začínáme, než začneme střílet.“

Emerich potřásl hlavou.

„Možná je to opravdu nutné,“ zabručel. „Ale jestli během příštích dvou dnů něco nevymyslíme, nebudeme mít do čeho kousnout. A s prázdným žaludkem se přemýšlí těžko.“

Staunder se radostně zašklebil.

„Už to mám!“ zvolal. „Pavlech byl z nás nejdál. Ten...“

„Každý z mých lidí byl stokrát dál od hradu, než váš Pavlech,“ namítl zlostně Emerich.

Staunder se těšil ze svého nápadu a neměl chuť se přít.

„No dobrá, já mluvím o poslední době, co se situace tak zhoršila.“

„To připouštím. Co tedy chcete dělat s Pavlechem?“

„Zeptáme se ho na radu. Zeptáme se ho, kolik je v okolí divochů a jestli naše zbraně stačí na udržení respektu. Jestli řekne, že ano...“

Emerich pohrdavě mávl rukou. „Pro mě za mě, zeptejte se Pavlecha. Kde vlastně vězí?“

„Asi poletuje někde kolem. Zavolám ho.“

Vyhrnul si rukáv a zapnul malý přístroj, který nosil na zápěstí. Promluvil do něj:

„Pavlechu, tady Staunder. Ohlaste se, jestli mě slyšíte.“

Opakoval volání třikrát, ale Pavlech se nehlásil.

„Asi je mimo dosah vysílačky,“ konstatoval Staunder.

„Tak to zkuste za chvíli znova,“ radil mu Emerich. „Já si tu na to počkám, když dovolíte.“

* * *

Tentokrát se Rakal zhmotnil v kabině letadla, které se vznášelo asi půl kilometru nad hladinou rozlehlého moře. Na horizontu se rýsovalo hornaté pobřeží. Stejný pohled viděl před chvílí na obrazovce v rádiové stanici.

Také pohled do kabiny mu byl povědomý. Tronar stál nad bezvládným tělem pilota. Potrásal hněvivě hlavou:

„Ti lidé jsou neuvěřitelně čilí. Viděl mě, jak lezu z přijímače. Někdo jiný by hrůzou ztuhnul. Ale on ne měl už v ruce zbraň, když jsem konečně mohl zasáhnout.“

Rakal viděl, že muž v bezvědomí je Tefrod. Letoun se pohyboval zřejmě automaticky. Udržoval i bez řízení stejnou výšku i stejnou rychlost a mířil k hornatému pobřeží. Na kraji řídicího pultu uviděl Rakal volně položený mikrofon. Vzal ho a zastrčil zpátky do příslušného držáku. Kontrolní světlo na řídicím pultu okamžitě zhaslo. Rakal předpokládal, že se tím přerušilo spojení s hlavní stanicí. Teď je nebude nikdo rušit. Tronar bezvědomému sundal bundu a spoutal ruce. I kdyby přišel k sobě, nemůže je ohrozit. „Co teď?“ chtěl vědět Tronar. Rakal ukázal na řídicí desku. „Abychom se naučili řídit tenhle letoun, potřebovali bychom několik dnů. Tolik času nám Tefrodi asi nedopřejí.“ Vyhlédl k blížícímu se pobřeží. „Docela romantická krajina, co říkáš?“

„To ano, když si odmyslím osvětlení,“ zabručel Tronar. Slunce stálo skoro v nadhlavníku. Bylo přibližně poledne. Nad mořem ale ležel rudý soumrak, jako krátce před západem slunce.

„Na to si zvykneme,“ odpověděl Rakal. „Oči se přizpůsobí.“ „Dej pokoj s očima,“ odsekl nervózně Tronar. „Mě zajímá, co teď uděláme.“

Rakal se posadil do křesla pilota. Pohrával si s vypínači v blízkosti mikrofonu.

„Budeme chvíli poslouchat. Tam dole na břehu je určitě nějaká stanice. Vyladíme si ji a skočíme.“

Tronar přikývl na souhlas. Rakal studoval přepínače.

„Chvilku to potrvá," řekl přes rameno Tronarovi.

..*

„Nedá se nic dělat," prohlásil Staunder. „Je mimo dosah."

„Ale houby," odpověděl neuctivě Emerich. „Leží někde v chládku a chrápe."

„Pavlech by něco takového neudělat* Pavlech je..." ;,,

„... .stejný lenoch jako my všichni. Jen si nic nenamlouvejte, Staundere. Tady je něco ve vzduchu, co každému vysaje z těla všechnu aktivitu. Hrůzou mi vstávají vlasy na hlavě, když si představím, co bych asi řekl svému veliteli pluku, kdyby se tu najednou objevil a chtěl vědět, co jsem celou tu dobu dělal. Tahle planeta je něčím otrávená. Nevím, co to je, ale..."

„... .ale je to zatraceně dobrý prostředek proti šedivění vlasů, chcete říct?" přerušil ho Staunder. Emerich se zašklebil. „Ano, to je jediná výhoda." Otočil se a úzkým nezaskleným okénkem vyhlížel ven.

„Víte co?" řekl po chvíli. „Zavolejte i Pavlecha ještě jednou. A tentokrát mu 11 nedejte pokoj, dokud ho nevzbudíte." \ Staunder s povzdechem znovu zapnul vysílačku.

..*

Rakal otáčel knoflíky, ale nic se mu S neozývalo. Bylo jich tam asi dva tucty a nevěděl, kterým se zapíná příjem. Zkoušel tedy jeden po druhém. Í Vtom se ozval Tronar za jeho zády.^j

„Poslyš, já cítím nějaké impulzy. Mikrovlny různé délky."

Rakal se zaklonil v křesle a soustředil se. Ucítit totéž co jeho bratr, a nebylo pochyby, že impulzy jsou zamířeny na letadlo. Rakal takové impulzy znal. Pozemská technika je používala jako výstrahu. Po nich následoval poslední impulz, který přivedl k výbuchu nálož. Výstražné impulzy sdělovaly pilotovi, že má opustit letadlo. Nálož měla zničit nepřítele, který by se letadla zmocnil.

Rakal si dál nelámal hlavu úvahami, jestli se opravdu shodují pozemské zvyklosti s tefrodeskými. Vykřikl na Tronara:

„Připrav se! Už nemáme moc času."

Pak se naposled sklonil nad řídicím pultem. Snad se mu přece ještě podaří vyladit vhodný vysílač. Jako posedlý točil jedním knoflíkem za druhým.

„Impulzy přestaly!“ vykřikl Tronar.

Rakal to cítil také. Teď přijde ten hlavní impuls, který vznítí ukrytou nálož. Kolik času dávají Tefrodi svým pilotům, aby se dostali z letadla?

Zoufale zakroutil knoflíkem a vyskočil od přístrojů. Vtom se z rádia ozval naléhavý hlas:

„Pavlechu, zatraceně, tak se probud'ťe!“

Bratři se nemuseli spolu domlouvat.

* * *

Staunder už byl vyčerpaný. Pot mu stékal po čele.

„Já nevím,“ řekl zamyšleně Emerich, „třeba se mu něco stalo.

Možná ho taky trefili kamenem do hlavy jako Hanemana.“

„Ještě to tak!“ zaúpěl Staunder. Unaveně klesl na židli a zvedl mikrofon, aby se ještě jednou pokusil. Ale nedostal se k tomu. Stalo se něco divného.

Z přístroje stoupal proužek dýmu.

Rychle sílil a houstl. Staunder se vyděsil.

„Ta věc je rozbitá!“ vykřikl na Emericha. „Hoří!“

Dým se odloučil od malé vysílačky a tančil jako oblak na druhé straně místnosti. Staunderovi se ulevilo, dokud Emerich neukázal na jeho zápěstí a nevaroval ho, že už se z přístroje kouří zas. Staunder se potýkal s uzávěrem, aby vysílačku sundal ze zápěstí. Vtom Emerich znovu zařval hrůzou a Staunder strnul.

Vytržestěnýma očima přihlížel, jak se šedý oblak zformoval do mužské podstavy. Muž měl mimořádně vyvinutý; hrudník, zelenou pleť a krátké fialové vlasy.

Staunder už toho viděl hodně, ale tohle přesahovalo jeho chápání. S výkřikem ucouvl a mimoděk vytrhl z opasku zbraň.

„Dejte ruce nahoru, příteli!“ vyzval muže anglicky.

Neuvědomil si, že se za jeho zády stejně zformoval druhý ob-

lak dýmu. Najednou ho zezadu objaly silné paže a zbraň mu odebraly. ' Když ho druhý neznámý pustil, Staunder se otočil. Na chvíli si myslel, že přišel o rozum. Za ním stál navlas stejný muž jako ten první.

Vzpamatoval se. Jistě se to dá vysvětlit. Podíval se zpátky.

První muž tam pořád ještě stál a klidně ho pozoroval.

Jsou tedy dva. Staunder došel k názoru, že jsou to roboti.

Jenom roboti si můžou být tak podobní.

Potom si ale uvědomil, že oba neznámí se tváří udiveně.

Zapochyboval o správnosti svého názoru. Copak se roboti mohou tvářit udiveně?

Najednou se ozval z pozadí chrapla J vým hlasem Emerich. '

„Tak řeknete už konečně někdo něco, zatraceně?"

* * *

Útěk z letadla proběhl tak náhle, že když se Rakal zhmotnil, neuvědomil si hned, že ho někdo oslovil v jazyce, kterému rozumí. Byla to angličtina.

Viděl, že je v místnosti s kamennými, hrubě otesanými zdmi.

Před ním stál neskutečně vysoký muž v oděvu, který byl

Kakalovi povědomý. Byla to uniforma kosmické flotily

Solárního impéria! . "'

Muž ohrožoval Rakala zbraní, ale za ním se zhmotnil Tronar a

zbraň mu odebrat. Chvíli všichni užasle mlčeli. Venku se za-

blesklo a zahřmelo, ale jen Rakal si toho všiml. Věděl, že

vybuchl letoun, v němž byli s Tronarem ještě před půl minutou.

Pak v pozadí místnosti někdo promluvil, a Rakal s údivem

zpozoroval ještě podivnější postavu než byl muž v

kosmonautském odění. Byla staromódně oblečena a měla na

hlavě velkou kovovou přilbu.

Muž v přilbě přešel do středu místnosti.

„Vy rozumíte anglicky?" zeptal se.

Rakal přikývl.

„Ovšem. Je to náš mateřský jazyk."

Také tento muž měl na sobě něco jako uniformu.

„Pak dovolte, abych se představil," řekl muž v přílbě. „Poručík Wehrmachtu Emerich. Východní fronta. Poslední významná vzpomínka: tisíc devět set čtyřicet čtyři. Ustup z Ruska."

Rakal nasucho polkl. Jestli muž mluví pravdu, je to nejstarší žijící Pozemšťan. Kde se bere zrovna tady?

Mezitím se probudil ze strnulosti také dloubán. Následoval hejtmanova příkladu a prohlásil:

„Já jsem Bari Staunder, major flotily Impéria. Moje vzpomínka sahá do roku i dva tisíce tři sta dvacet sedm. Východní sektor. Válka s Bluesany."

Rakal uvažoval, proč oba tak zdůrazňují své vzpomínky.

Emerich se znovu přihlásil ke slovu.

„Nerad bych vypadal zvědavý," řekl topornou angličtinou, „odkud přicházíte? Z kterého roku?"

„Dva tisíce čtyři sta čtyři," odpověděl bez zaváhání Rakal.

„A jak je to dlouho?" ptal se Emerich. Viděl, že Rakal jeho otázce nerozumí.

„Chtěl jsem říct... který rok se píše na Zemi teď?"

Rakal se slabě usmál.

„Pořád ještě tentýž. Dva tisíce čtyři sta čtyři."

Emerich svěsil hlavu a zadíval se na podlahu.

„Ještě žije Perry Rhodan?" zeptal se Staunder.

Rakal přikývl.

„Ano, žije a je docela blízko!"

„Zaplať Pánbůh," vzdychl si Staunder. „Věděl jsem, že nás nenechá v bryndě."

Rakal si uvědomoval neskutečnost situace. Nikdo z nich nebyl na takové setkání připraven. Přišlo tak nečekaně, že nikdo z nich nevěděl, co má říct. Ještě nikomu z nich nedošlo, co se vlastně stalo.

Ticho přerušila vysílačka, kterou měl Staunder na ruce. Ozval se rozzlobený hlas:

„Až budu zase někdy obklíčený pěti sty divochy a nebudu moci vydat ze sebe ani hlásek, tak aspoň tolik nekřičte, Staundere."

Jinak budete mít o jednoho muže v partě méně."

4.

Staunder zvedl přístroj k ústům. „Oukej, Pavlechu. Ted' se ale co nejrychleji vraťte. Jasně?"

Nečekal na odpověď a obrátil se k Rakalovi.

„Musíme toho hodně prohovorit. Pojd'te se mnou, prosím, dolů." ¹ Emerich otevřel vrzající dveře a vykročil první. Tronar a Staunder ho následovali. Rakal šel poslední. Za dveřmi byly kamenné schody, které se točily dolů. Když se za Rakalem zavřely dveře, nebylo vidět na krok. Chodba nebyla osvětlená. O třicet schodů níže bylo okénko, které sem vnášelo trochu světla. Rakalovi připadalo spíš jako střílna. Vystrčil hlavu a překvapeně zjistil, že jsou ve věži. Asi o dvacet metrů níž byly slaměné střechy primitivních budov, které byly přilepené k věži. Celou skupinu obklopovala tlustá kamenná hradba. Na jednom místě ji přerušovala nižší věž, v níž byla široká vrata. Rakal žil dost dlouho na Zemi, aby na první pohled poznal, oč jde. Byl to středověký hrad.

Pevnost byla postavena na vrcholku pahorku. Rakal se rozhlížel a pohled, který se mu naskytl, na něj udělal dojem. V širokém kruhu se až k obzoru táhl řetěz kopců, porostlých listnatými lesy. Mezi nimi stoupala úzká cesta.

Rakal si musel pospíšet, aby dohonil Tronara, který se mezitím vzdálil. Cítil, že Tronar je stejně užaslý nezvyklou situací jako on.

Všiml si, že si ho pozorně měří Staunder.

„Je to k neuvěření, člověka by to připravilo o rozum."

Rakal němě přikývl. Nevěděl, co dodat. Jen by si byl už rád poslechl Staunderovo a Emerichovo vyprávění. U paty schodiště otevřel Emerich další dveře. Ozářilo je rudé světlo. Vyšli na dvůr, který byl na všech stranách obklopen nízkými budovami. Muži, kteří seděli na bobku před jedním domem, rychle vyskočili. Pozdravili Emericha a ten jim něco vysvětloval v cizí řeči, asi v němčině. Muži postávali a zírali v

údivu na oba bratry.

„Prosím, tudy," zval je Staunder do jednoho blízkého domu. Dům byl zvenčí nevzhledný, ale vnitřek vypadal docela jinak. Byl zařízen sice primitivně, ale velmi pohodlně a útulně. Usadili se kolem velkého kulatého stolu, který stál uprostřed místnosti. Staunder trval na tom, že svým hostům něco nabídne. Přinesl mísu s proužky sušeného masa a neuměle vyrobené sklenice, naplněné hnědou tekutinou. Emerich se pohodlně opřel a zapálil si smotek, který nepředstavitelně páchnul. Spokojeně zadýmal, pozvedl sklenici a ujal se slova: „Na váš příchod, ať už znamená cokoliv." Zhluboka se napil. „Některé věci si musíme vyjasnit," poznamenal Staunder. „Vy jste příslušníci kosmického loďstva Impéria. Smím se zeptat, jakou máte hodnot?"

Tronar se začal široce usmívat. Staunderovi šlo o to, kdo tu bude mít hlavní slovo.

„Vlastně žádnou," odpověděl Rakal pobaveně. „Prostě jen příslušníci. Je docela v pořádku, když budete mluvit první, majore."

Staunder si ironie nevšiml. Věcně začal podávat zprávu:

„V červenci dva tisíce tři sta dvacet sedm byl náš svaz napaden silnou flotilou Bluesanů. Můj křižník byl vícekrát těžce zasažen. Dal jsem pokyn opustit loď."

Nevěděl, kolik lidí katastrofu přežilo. On sám se pokoušel v záchranném člunu opustit oblast bitvy. Byli s ním tři muži. Byli v beznadějně situaci. Nejbližší základna Pozemšťanů byla mnohem dál, než kam mohl člun doletět. Mohli jen doufat, že po ukončení boje si jich všimne některá pozemská loď a vezme je na palubu.

Místo toho se objevila obrovská kosmická loď, jejíž tvar nedovedl Staunder přesně popsat. Než se vzpamatovali, vtáhla je silným vlečným paprskem dovnitř. Tam končily jeho vzpomínky. Jediné, co si dál mohl vybavit, byl tento hrad. On a jeho lidé se probudili v jednom stavení s deskovou střežou.

Kolem byli Emerichovi lidé. Z nich jenom Emerich uměl anglicky.

„A od té doby žijeme v téhle pevnosti.“

Rakal se na něho tázavě podíval „Celých sedmdesát sedm let?“

Staunder si přejel rukou po čele. „V tom je ten problém,“

přiznal mrzutě. „Když jsem Emericha uviděl poprvé, myslel jsem si, že si vypůjčil uniformu z nějakého muzea a chce nás tahat za nos. Teď už to ovšem víme lip. Emerich skutečně viděl Zemi naposled v roce devatenáct set čtyřicet čtyři, je tedy na této planetě čtyři sta šedesát let. Můj Bože!“

Opřel si hlavu do dlaní. Svůj příběh začal vyprávět Emerich.

„Ustupovali jsme z Ruska, jak už jsem řekl. Náš pluk byl rozprášen. Se mnou zůstalo jen devatenáct mužů. Měli jsme tři nákladní auta a jeden tank. Rusové po nás stříleli, všude bylo plno kouře. A pak...”

. Pokrčil rameny. Zbytek neuměl dobře vysvětlit. Věděl jenom, že ho najednou uchvátila nějaká mocná síla a zvedla ho do vzduchu. Ocítl se v prostoru, který mu připadal jako veliký protiletický kryt. S ním tam bylo jeho devatenáct mužů, tři nákladní auta a tank. Pak to probíhalo jako u Staundera. Ztratili vědomí. Když Emerich přišel k sobě, ležel u úpatí hradní věže. Bylo tam všechno: tank, auta i lidé. Tenkrát byl ještě hrad prázdný. Zařídili se v něm, jak uměli.

„A od té doby tu žijeme. Jeden den utíká jako druhý, nic nového se neděje. Nouzí netrpíme. V okolí je plno zvířet a jedlých plodin. Jeden z mých lidí byl v civilu přírodopisec. Byl pro nás velkou výhodou.“

Dopil a hřmotně postavil sklenici na stůl.

„Ale jedno si neumíme vysvětlit. Pořád nám připadá, že jsme sem přišli včera. A podle vás je to skoro pět set let. Ústup z Ruska si pamatuju tak jasně, jako by se to stalo nedávno. Zato doba strávená tady se nějak slévá, není v ní jediný zachytný bod. V tomhle kraji neexistuje minulost. Uvědomujeme si okamžik, v němž žijeme. Na všechno předtím zapomínáme.“

Nevím, jestli mi rozumíte. Prostě mi nepřipadá, že jsme tu čtyři'sta šedesát let."

Rakal přikývl. Rozuměl Emerichovi dobře. Tohle byla opravdu záhadná planeta. Lidé tu nestárli a nepociťovali běh času.

Nekonečně dlouhé časové úseky vnímali jako okamžik.

Otázka zněla: k čemu to vše?

„Jestli nic nenamítáte," ozval se Staunder, „rádi bychom se dozvěděli, jak jste se sem dostali vy. Naznačil jste, že Perry Rhodan není daleko odtud. Vy tedy víte, kde teď jsme?"

Rakal mlčky přisvědčil. Po chvíli váhání odpověděl:

„Napřed bych rád věděl, jestli vy sami máte nějakou představu, jak jste se sem dostali a kdo vás sem dopravil."

Staunder se zlostně zasmál.

„To je právě to. Nemáme ani tušení. Na téhle planetě jsme zřejmě jenom my a tlupa divochů venku. Jednou za čas přeletí nad námi velké letadlo a nic bych za to nedal, že v něm sedí některý z těch, kteří nás sem dostali. Nikdy je ale nevidíme."

„Myslíme si, že jsme byli uneseni některou kosmickou lodí," přidal se Emerich.

Rakal se na něj díval chápavě.

„Pro vás, lidi z první poloviny dvacátého století, je představa kosmické lodi asi nepochopitelná."

Emerich protáhl obličej.

„Můj Bože, nedovedu si představit, co bylo ve vašich historických knihách napsáno o našem dvacátém století.

Myslíte si, že jsme barbaři? Skutečně. jsme neznali vesmírné lodi. Ale už se o nich psalo v knihách o budoucnosti. Dovedli jsme si představit, jak to bude vypadat za sto let. Teď tady žiju už pěkných pár let s tímhle mužem," ukázal na Staundera, „a poslouchám jeho historky z kosmických cest."

„Víte tedy, kde se teď nacházíte?" vypálil Rakal otázku. Chtěl Emericha přinutit, aby odpověděl bez přemýšlení. ' Chtěl se dozvědět, jak bujná je představivost mužů z poloviny

dvacátého století.

Emerich zavrtěl hlavou.

„Jak bych to mohl vědět? Na nějaké cizí planetě. Slunce je tu rudé, není to tedy naše Slunce.“

Rakal se tázavě zadíval na Staundera.

„Já taky nevím,“ přiznal Staunder. „Kdysi jsem se na svých cestách dostal až do blízkosti jádra Mléčné dráhy. Na našem nočním nebi ale nevidím ani jedno známé souhvězdí.“

„To je tím,“ vysvětloval opatrně Rakal, „že už v naší Mléčné dráze nejste.“ Staunder se na něho díval s ústy dokořán a vytřeštěnýma očima. Emerich přijal Rakalovo sdělení mnohem klidněji. To bylo pochopitelné. Pro člověka z roku 1944 byl Mars stejně daleko jako jiná galaxie.

„A kde... kde?“ vydechl Staunder.

„Andromeda,“ odpověděl Rakal.

Pak začal vyprávět o všem, co se udalo od války s Maahky.

Mluvil půl hodiny, a nikdo ho nepřerušoval. Staunder poslouchal jako ve snu. Rakal uzavřel:

„Jsme uprostřed říše cizí rasy, která se k nám chová nepřátelsky. Nedaleko odtud čeká nejmocnější kosmická loď, která kdy byla na Zemi postavena. Je ale osamocená, a nepřítel má desetitisíce, jestli ne statisíce lodí. Tuhle planetu jsme objevili čirou náhodou. Tronara a mě poslali, abychom se tu rozhlédli. Vrátime se...“

Najednou se odmlčel. Podíval se na své hodinky, jako by ho ten pohyb bolel.

„Co se děje?“ ptal se Emerich.

Rakal potřeboval malou chvíli, aby se ovládl.

„Zmeškali jsme dostaveníčko,“ řekl! pak. „CREST III nás měla vzít zpátky v domluvenou dobu. Dobře jsme se tu s vámi bavili a tu chvíli jsme promeškali.“

Podíval se znovu na hodinky. Byly neúprosné. Říkaly, že signál z CRESTU III byl vyslán před třiatřiceti minutami.

Rakal si vzpomněl, co říkal Perry Rhodan: '

„Nevíme, jestli budeme mít příležitost vyslat signál podruhé...”

* * *

Rakalovi bylo jasné, že teď vše záleží na tom, jestli CREST III bude moci vyslat další signál. Požádal Tronara, aby se soustředil na vnímání energetických polí. Emerichovi a Staunderovi stručně vysvětlil, oč jde. Staunder nabídl Tronarovi, aby se zavřel v jeho ložnici, kde ho nic nebude rušit. Tronar to s díky přijal a slíbil, že Rakala hned zavolá, kdyby zachytil signál.

Rakal zatím horečně přemýšlel o jiných možnostech, jak se odtud dostat. On i jeho bratr měli miniaturní vysílačky s dosahem několika světelných let, ale ty nedokázaly zaměřit pole na cíl a nemohly jim posloužit jako dopravní prostředek. Nakonec Kakal usoudil, že jim nezbývá než počkat na další pátrací signál z CRESTU III. Leda by se dostali zpátky do nepřítelovy podmořské základny a uvedli v činnost transmitter. Staunder si všiml vysílačky, kterou měl Rakal na zápěstí, a žádal ho, aby se spojil s CRESTEM III a předal informace o svých objevech. Rakal už také na něco takového pomyslel, ale zavrhl ten nápad. Nepřátelé v podmořské základně by jejich volání hned zaměřili. Zatím věděli jen to, že se na planetu dostali dva muži, ale neměli tušení o kosmické lodi, která čeká jen dvě světelné minuty odtud.

Staunder byl zklamaný, když Rakal jeho návrh odmítl, ale Emerich, který už měl v sobě druhou sklenici, pronesl lehkomylně:

„Však ona se najde další příležitost.”

Rakal se přinutil ke klidu a snažil se od Staundera a Emericha vyzvědět víc o planetě, na které zřejmě s Tronarem budou muset nějaký čas strávit. S údivem zjistil, že ani jeden z mužů se nikam daleko od pevnosti nedostal. Z celé osádky hradu se jen dva muži pokusili dostat dál. První byl Haneman, voják z Emerichova oddílu, druhý Pavlech, druh Staundera. Haneman chodil pěšky a hnala ho touha po lovu a taky zvědavost.

Pavlech měl k dispozici kosmonautskou uniformu, která byla sice už stará, ale ještě v sobě měla dost energie na to, aby mohl plout vzduchem a pátrat po okolí.

Staunder i Emerich měli v očích něco, co k nim nepatřilo, jakousi směs poraženectví a lenosti. Rakal si nedovedl vysvětlit, jak je to možné. Staunder byl major, a velitel kosmické flotily, Emerich byl pět let ve válce, kde musel řešit těžší úkoly, než jen průzkum okolní krajiny. Nedávalo to smysl, že by takoví muži tak snadno podlehli a jen lenivě dřepěli a nechali průzkum na jiných.

Na téhle planetě bylo víc tajemství. Co bylo příčinou, že lidé nestárli a nevnímali běh času a zároveň ztráceli odvahu a činorodost a cítili se poraženi a vydáni na pospas osudu?

Rakala vyrušil hluk. Dveře se prudce otevřely, až narazily na zeď. V nich se objevil muž ve skafandru. Musel to být Pavlech. Na čele se mu perlil pot. Namáhavě ze sebe vyrazil:

„Připrav se na pěkný tanec, Bari. Tuhle noc se tady budou rojit všichni čerti.“

5.

Pak uviděl Rakala a překvapením se zakuckal. Když ho přešel záchvat kašle, vysvětlil mu Staunder, co se mezitím přihodilo. Bylo vidět, že Pavlech chápe sotva polovičku, ale vzal věci tak, jak se udaly, a na nic se neptal. Především chtěl sám sdělit všechny svoje novinky.

Byl to mohutný muž, měl krátké černé vlasy, husté obočí mu srůstalo nad silným nosem. Vypadal jako člověk, kterého nic tak snadno nevyvede z míry. V této chvíli bylo ale na něm vidět rozčilení a strach.

' „Bari, tam venku čeká nejmín deset tisíc divochů, až zapadne slunce. Pak nás napadnou.“

Bari Staunder se zatvářil starostlivě.

„Tolik? Odkud se vzali?“ zeptal se stísněně.

Pavlech se rozčílil.

„Copak to není jedno, odkud jsou? Jsou tam. A my jsme tady.“

Jestli nás něco chytrého nenapadne, budou z nás zítra mrtvoly." Emerich pozvedl ruku.

„To nebude až tak velký problém," řekl klidně. „Máme ještě půl auta munice. Když na ně pošleme Tygra, vezmou nohy na ramena."

„Tygra?" divil se Rakal.

„Tank," odpověděl kuse Emerich. „Je to typ Tygr." Obrátil se na Pavlecha. „Co tomu říkáte?"

Pavlech pokrčil rameny.

„To se ptáte mě? Bari přece nechce o použití zbraní ani slyšet." Staunder vstal.

„Ted' je to samozřejmě něco jiného," prohlásil. „Musíme se bránit." Poškrábal se za uchem. „Říkal jste deset tisíc, Pavlechu?"

„Asi tak. Jsou dost dobře poschovávaní. Přistál jsem rovnou mezi ně, ale jejich hlídky se dívaly jen dopředu a dozadu, nahoru ne. Tak jsem se schoval do křoví. Sedí tam ve skupinkách, kam až jsem dohlédl, a každý má zásobu pěstních klínů. Ta vaše pitomá vysílačka mě málem prozradila." Přejel si rukou po čele. „Nechtěl bych to prožít znova."

„Jak jste se tamodtud dostal?" zají* měl se Emerich.

„Uspořádali něco jako válečný tanec. Dost otřesná podívaná. Podpálili hro* madu suchého dříví a shlukli se kolem ohně..."

„Všech deset tisíc?" ptal se Emerich nedůvěřivě.

„Ne, to samozřejmě ne. Byly tam i jiné ohně, já mluvím o tom, který byl nejbliž. Hopsalo jich kolem něj asi tisíc. Využil jsem toho a zmizel jsem. Udělal jsem jen několik snímků. Říkám, vám, ti se chystají na nás! Jen co se setmí, zažijem konec světa."

Zmlkl a těžce oddechoval.

„To co máte na sobě, je kosmonautský skafandr, že?" ptal se Rakal.

„Ano," přisvědčil Pavlech.

„Tak proč jednoduše nezapnete deflektor a nezneviditelníte se?“

Pavlech se zlostně zasmál.

„Pro vaši informaci, mistře," odpověděl mrzutě, „generátor v mém skafandru stačí právě tak na to, aby mě zvedl do vzduchu a ve zdraví zase posadil na zem. Někdy dosedám jako parašutista s dírou v padáku. Ale deflektor? Kdei pak, to už nesvede.“

Minutu nebo dvě všichni mlčeli. Pak se Emerich zvedl:

„Jestli nic proti tomu nemáte, Staundere, informuji svoje lidi. Strílejí lip, když vědí, o co jde.“

„Jistě. Svolajte je sem všechny, i moje lidi. Taky jim řeknu, jak na tom jsme.“

Emerich přistoupil k oknu a vyhlédl ven.

„Budeme si muset pospíšet," usoudil. „Slunce je půl dlaně nad obzorem. Máme co dělat, než se setmí.“

Pak vyšel ven. Staunder se omluvil a zmizel v postranních dveřích. Pavlech si sedl na židli, z níž vstal Emerich, a zíral na desku stolu.

„Říkal jste, že jste fotografoval," připomněl po chvíli Rakal.

Pavlech vzhlédl.

„Ano, proč?“

„Mohl bych ty snímky vidět?“

„Jistě. Tady jsou.“

Pavlech vytáhl z náprsní kapsy cívku vyvolaného filmu.

„Dobrou zábavu," popřál Rakalovi, když mu ji podával.

Rakal film rozbalil a podržel proti světlu. Bylo na něm asi dvacet obrázků malého formátu, ale Rakal bez potíží rozeznal podrobnosti.

Obrázky zachycovaly výjev, který Pavlech popisoval. Řídký les s hustým podrostem. V kruhu seděly na zemi polonahé postavy. Vypadaly přesně tak, jak v dějepise popisovali pračlověka na Zemi. Lebky s ustupujícím čelem svědčily o nízké inteligenci. Sto, ani tisíc takových tvorů by neznamenal

pro hrad žádné nebezpečí. Ovšem deset tisíc, to bylo něco jiného. Kdyby ho napadli ze všech stran, byl by hrad ztracený. Nebylo tu dost obránců. Emerich měl devatenáct mužů, Staunder tři. Když k tomu připočetl sebe a Tronara, bylo dvacet šest. Nedokázali by ani obsadit celý obvod hradeb. Rakal vrátil film Pavlechovi. Emerich měl pravdu. Musí vyjet s tankem. Nesmí čekat, až budou divoši pod hradbami. Musí je vyděsit a zahnat už teď.

Venku na dvoře zazněly povely. Rakal přešel k oknu. Emerich nechal své lidi nastoupit. Mluvil k nim silným hlasem, ale Rakal mu nerozuměl, bylo to německy. Pochopil, že byla řeč o něm a Tronarovi, protože když Emerich skončil a zavelel rozchod, všichni se dívali ke Staunderovu domu.

Jeden z mužů byl přihrbený, měl nízké čelo a výraznou čelist. Podobal se těm divochům venku.

Rakala něco napadlo.

Ti na dvoře pocházeli z dvacátého století. Staunder a jeho muži z minulého. Bylo by možné, že divoši se nejen podobali pralidem, ale že to byli opravdu neandrtálci?

* * *

Staunder měl nejvyšší hodnost, ale Emerich byl nejlepší.orgánizátor. Když slunce zapadalo, stály u brány jeho tři nákladní auta a tank, vše připraveno k výjezdu. V každém nákladáku byl řidič a střelec z lehkého kulometu. Pět mužů tvořilo posádku tanku, zbylých devět se rozdělilo na korby nákladních aut. Rakal se přidal k útočníkům, Tronar zůstal v .pevnosti sám. Staunder si se svými lidmi vylezl na jeden z nákladáků. Auto, na němž jel Rakal, vezlo poručíka Emericha, majora Staundera, Pavlecha a Hanemana. Lehký kulomet na něm obsluhoval voják jménem Schmitke, mlčenlivý stíhlý blondýn. Měl inteligentní tvář a vypadal smutně a zasněně. Rakal předpokládal, že měl vyšší vzdělání než ostatní vojáci a jen válka mu vnutila

uniformu.

Emerich postavil na korbu těžký kulomet a bedny s municí. Staunder a Pavlech měli paprskomety, z nichž každý mohl nadělat víc škody než tucet kulometů.

Vozidla se dala do pohybu. Rakal okouzleně pozoroval tank. Když se jeho dva motory rozeřvaly, zahalil tank oblak modrého dýmu. S namířenou hlavní děla proklouzl tank bránou. Skupina nákladních aut ho sledovala. Emerich se zašklebil na Rakala. „To je naše poslední jízda," zavolal. „Už nemáme benzin!" Záhadný efekt, který bránil lidem stárnout, účinkoval zřejmě i na pohonné hmoty a munici. Ale přesto jich ubývalo.

Kolona se zvolna sunula dolů z hradního návrší. Byla jasná noc se spoustou hvězd. Rakal měl pocit neskutečnosti. Vedle něj seděli lidé ze dvou různých dějinných období, vyzbrojení pět set let starými kulomety a .paprskomety. Vyjeli z hradu, který byl možná postaven v době křížových válek, a čekal je boj s divochy podobnými neandrtálcům. Jaký smysl to mělo? Kdo zavlekl ty lidi do centra cizí galaxie? A proč to udělal?

Emerich mu poklepal na rameno. Zasmál se na něj a řekl: „Já vím, čím si lámete hlavu. Ale jsou to zbytečné úvahy."

„To je možné," odpověděl Rakal. „Ale přesto bych rád věděl nač to všechno?"

„Ano, jistě. Vy jste v jiné situaci než my. Na vás někde nahoře čeká kosmická loď, která vás odveze. Ale představte si, že by nepřiletěla. Představte si, že byste tu museli zůstat. Zbylo by vám něco jiného než se přizpůsobit a na nic se zbytečně neptat? Zvlášť když vám stejně nikdo neodpoví?"

„To ano," odpověděl vážně Rakal. „Ale já jsem přesvědčený, že je tu nějaké rozumné vysvětlení. Někdo vás sem dopravil. Mělo by vás zajímat, kdo to byl a jak tahle planeta vypadá. Třeba byste pak našli i možnost, jak se z toho vězení dostat." Emerich dlouho mlčel.

„Možná máte pravdu a my jsme na to šli špatně," připustil nakonec. „Ale co od nás můžete čekat? To se máme s jedním

tankem pustit do protivníka, jehož technika je o tisíciletí dál než naše? Na protivníka, který se nám ani neukáže? Pět let jsme byli ve válce, a tady si žijeme v míru a klidu. Co je na tom špatného?"

Rakal neodpověděl. Ze svého hlediska měl Emerich pravdu. Měl starost, jestli zdejší ovzduší nezapůsobí i na ně. Zatím mu pořád ještě záleželo na tom, aby se vrátili na CREST III a podali zprávu Rhodanovi. Mohlo se to však brzy změnit. A jestli CREST III nevyše další pátrací paprsek, budou Tronar a on ztraceni. Budou tu pak žít se stejnou lhostejností jako Staunder, Emerich a jejich lidé.

* * *

Tank zastavil na vrcholu nejbližšího pahorku. Nákladáky ho dojely a zůstaly taky stát. Jeden muž se rozběhl dopředu a něco na Emericha zavolal. Emerich se otočil ke Staunderovi a překládal:

„Jsou v údolí před vámi. Zaujmeme tady postavení."

Vykřikl několik rozkazů. Tank i vozy zaujaly postavení na okraji svahu a vypnuly motory.

„Máme ještě pár minut čas," prohlásil Emerich. „Trochu se tu porozhlédnu."

Rakal se k němu přidal. Emerich poodešel stranou od vozů a na místě bez podrostu zaklekl. Odtud měl výhled do mělkého údolí. Světlo hvězd bylo dostačující. Viděli zástupy tmavých bodů, které se pomalu pohybovaly.

„To jsou oni," řekl Emerich. „Čelní fronta je asi tři sta metrů od nás. Slyšeli motory a postupují opatrně. Bude jim trvat ještě půl hodiny, než se sem dostanou."

„Jak dlouho chcete čekat?"

„Deset minut. Až budou dvě stě metrů odtud to je nejvhodnější vzdálenost pro kulomety. Až uvidí, jak takový kulomet funguje, přejde je bojektivost."

Emerich vstal a vykřikl na své muže další povely. O dvě minuty později se vynořilo ze tmy pět vojáků. Tři nesli lehké

kulometry, dva munici. Emerich je rozestavil a podíval se na hodinky.

„Ještě čtyři minuty," řekl Rakalovi.

Rakal neměl chuť přihlížet, jaké účinky bude mít střelba z kulometů, a vrátil se k vozu. Pavlech a Staunder seděli na korbě, jako když odcházel, a nejevili o cokoli zájem. Rakal se bezděky podíval na hodinky. Ještě dvě minuty. Teď ještě minuta.

Rakala najednou napadlo, že Emerich hodlá postřílet stovky vzácných ještě žijících neandrtalců. Neandrtálec žil na Zemi před sto tisíci lety. Tito lidé tedy byli mnohem starší než Allan, který byl hrdý na svůj věk deset tisíc let. Rakala to pobavilo.

Při těch úvahách zapomněl na čas a štěkání kulometů ho vylekalo. Klidná noc se změnila v peklo. Pak se ozval i tank. Už hluk, který působily kulometry, byl ohlušující. Když vypálilo dělo, rvalo to bubínky.

Střelba trvala asi tři minuty. Když ustala, Rakal vůbec nic neslyšel. Viděl, že na něj Emerich mává a něco volá, ale nerozuměl mu. Seskočil z vozu a běžel k němu.

Jeho sluch se zvolna vzpamatovával. Z údolí uslyšel nárek raněných. Křik se vzdaloval. Rakal si domyslel, co na něj Emerich volal. Divoši byli odraženi.

„Jsou vyřízení!" volal vítězně Emerich. „Ti už se nevrátí!"

Za ním se vynořila ze tmy postava. Emerich se obrátil.

„To jste vy, Schmitke?"

Schmitke stál v pozoru. Zřejmě s ohledem na Rakala promluvil dobrou angličtinou:

„Prosím pana poručíka o dovolení, abych si směl přinést z údolí jednu mrtvolu."

„K čemu vám bude, Schmitke?"

„Jsem zaměřen na prehistorický vývoj lidstva. Rád bych věděl, nakolik se tito divoši shodují s našimi neandrtálci."

Emerich se podíval na hodinky.

„Souhlasím. Nemůžu vám ale nikoho dát s sebou, Schmitke. Za

dvacet minut se vraťte."

Schmitke srazil podpatky.

„Rozkaz!"

Emerich se za ním díval a se smíchem vrtěl hlavou.

„Ten mládenec nikdy nepochopí," mručel, „že je voják a žádný prehistorik." Pak se otočil ke svým lidem a něco jim přikázal.

Vojáci vzali kulometry a vraceli se k autům.

Emerich si starodávným zapalovačem zapálil jedno ze svých cigár a s uspokojením vítěze řekl Rakalovi: „Můžeme zase nasedat. Tady už pro nás není práce."

Schmitke se vracel z údolí. Táhl za sebou mrtvolu. Rakal obdivoval jeho horlivost. Už se chtěl k němu rozběhnout, aby mu pomohl, ale nedostal se k tomu. Zachytil silný výstražný signál od Tronara. Rakal se rozhlédl kolem sebe. Emerich, který chtěl už vykročit Vpřed, zůstal překvapeně stát.

„Pozor!" řekl Rakal. „Něco se děje..."

Nestačil domluvit. Něco s rachotem prolétlo korunami stromů.

V dalším okamžiku se ozvala ohlušující exploze. Rakal se instinktivně vrhnul k zemi. Emerich ležel těsně u něho. S rachotem přes ně létalo kamení i celé stromy. Rakalovi dopadla na záda hrouda země, až leknutím zařval.

Pak uviděli oheň. Vzplanul jeden z nákladních vozů. Jeho posádka se snažila utéct. Rakal slyšel bolestný křik jednoho vojáka, který to nestihl a zasáhl ho výbuch benzinové nádrže. Dál v lese zaduněla druhá exploze. Emerich vyskočil a něco křičel. Požár, který se šířil od nákladního vozu, zřejmě zachvátil bednu s municí. Náboje do kulometu vybuchovaly jako ohňostroji.

Emerich běžel k nejbližšímu nákladáku, Rakal za ním. Když k vozu doběhli, motor už běžel. Sotva se Rakal vyšvihl na korbu, auto se rozjelo. Sjíždělo ze svahu do údolí, v němž byli předtím divoši.

Staunder a Pavlech se na to vše dívali nechápavě. Z lesa dál duněly exploze. Rakal viděl, jak vyšlehuji plameny a vyhazují

fontány hlíny a trosek. Kouř už zatemňoval hvězdy.

Najednou si k němu přisedl Emerich.

„Házejí to shora," překřikoval hluk a ukazoval nahoru.

„Musíme vyjet z lesa, abychom měli rozhled. Připravte si svůj paprskomet!"

Rakal přikývl a vytáhl zbraň. Emerich měl pravdu. On sám slyšel první bombu praskat ve větvích, než dopadla a vybuchla. Byl příliš popletený, než aby si lámal hlavu, kdo na téhle planetě asi rozhazuje starodávné bomby. Kdyby jim přišli na stopu Tefrodi, jistě by použili jiné zbraně.

Nákladáky rychle sjížděly po svahu, o něco pomaleji se za nimi valil tank. Emerich se rozhlížel po obloze. Klenba stromů tady byla ještě příliš hustá, ale dole v údolí se otvíral volný výhled.

Emerich začal znovu vykřikovat rozkazy. Haneman zaklekl a namířil svůj kulomet k obloze. Vypálil dávku. Rakal se díval, kam míří, a rozeznal kulatý tmavý předmět, který nehnuto visel poměrně nízko nad lesem, z něhož vyjeli.

Haneman byl vynikající střelec. Ta kulatá věc najednou vzplanula. Padala jako kámen a za ní se táhla ohnivá stopa.

Zmizela za vrcholky stromů a vzápětí se ozval výbuch.

Kolona se zastavila. Emerich se zašklebil na Rakala.

„To byli ti zatracení Frantíci," řekl. „Mohl jsem si to myslet."

6.

Rakal na něho nechápavě zíral. „Frantíci?" opakoval mechanicky. „Francouzi," vysvětloval Emerich. „Měli už svůj hrad tam někde za lesem, když jsme sem přišli my. Zvláštní lidé, takoví staromódní a s podivnými názory."

Rakal byl tak zmatený, že se nevzmohl na slovo. Odpoledne se přece s Emerichem a Staunderem dlouho bavili o zvlácnostech této planety, kam někdo shromáždil vzorky lidstva ze tří různých období. Celou tu dobu věděl Emerich o Francouzích, kteří tu někde blízko žijí. A nezmínil se ani slovem!

Rakal nevěděl, jestli se má zlobit. Emerichovi se vlastně nedalo

nic vyčítat. Na Francouze si prostě nevzpomněl. Teď stejně nebyl čas na nějaké výčitky. Kolona se znovu zastavila a Emerich křičel rozkazy. Nad vrcholky stromů se objevil další tmavý kulatý předmět. Ať už v něm letěl kdokoli, přehlédli nebezpečí, jež mu hrozilo od Hanemana, a to se mu stalo osudným. Haneman klidně zamířil a vypálil. Z kulaté věci vyrazil jazyk plamenů. Dopadlo to s ní jako s tou první.

„Myslím, že víc jich nemají!“ zakřičel Emerich.

„Víc čeho?“ volal na něj Rakal.

Emerich chtěl odpovědět, ale přerušil ho Pavlech, který náhle vykřikl a vyskočil. Stál ohnutý, v obličeji výraz bolesti a překvapení. Odněkud třeskla slabá exploze. Pavlech upadl dopředu. Haneman se rychle naklonil a ohmatal mu záda.

Když odtáni ruku, byla vlhká a tmavá.

„Kryjte se!“ křičel Emerich z plných plic. „Auta vpřed!“

Motory zařvaly. Nákladní vůz se rozjel. Rakal slyšel, jak muži z tanku střelí. Někdo ho chytil za rameno a strhl na podlahu korby. Vedle sebe uslyšel rozzlobený Emerichův hlas:

„Hlavu dolů, člověče!“

Rakal se skulil ke straně. Nad sebou uslyšel úder do postranice. Něco malého a těžkého mu spadlo na záda. Rychle po tom sáhl a držel, i když mu to málem spálilo prsty. Chvilí trvalo, než pochopil, že v ruce drží nefalšovanou olověnou kulku, vypálenou zřejmě z předovky velkého kalibru.

Jeho údiv už nemohl být větší. Nic už nechápal. Těsně za ním klečeli Harieman a Emerich a pálili ze svých zbraní.

Protivníky, na které střelili, Rakal neviděl. Přiletěli přes vrcholky stromů, shodili bomby a střelili staromódní olověné kulky. Po Emerichovi se zapojil do bitvy i Staunder a střelil z paprskometu, který sice nebyl nejmodernější, ale proti Emerichovým zbraním to byla úplná senzace.

Navíc tam někde vpředu čekaly tisíce bytostí, které nevěděly nic o paprskometech ani o olověných kulích a používaly jako zbraň jen kameny. Raka! najednou pochopil, co se na této

tajenné planetě udalo. Někdo se pokusil na ní založit zoologickou zahradu. Zoo, sestavené z obyvatel Země, tak jak se vyvíjeli od pradávna. Od neandrtálců až k nejmladším dobám, reprezentovaným Staunderem a Pavlechem.

Pavlech co se s ním stalo? Rakal se otočil k bezvládné postavě. Pavlech byl mrtvý. Ležel v tratolišti krve a v zádech měl velkou ránu. Rakal se s mrazením

odvrátil. Vůz začal pomalu stoupat do kopce.

Emerich křičel na Staundera. Rakal rozeznal jednotlivá slova:

„Volné místo...tam dál nahoře. Zaujmeme postavení...

Uděláme pořádek!"

Přihrben přeběhl přes korbu dopředu a volal něco na řidiče.

Rakal si vzpomněl na Schmitkeho, který dřív vedle řidiče seděl. Jak to s ním asi dopadlo?

V tom zmatku docela zapomněl na Tronara. Naposled od něho dostal varování, když na ně letěla první bomba. Rozhodl se, že mu zavolá vysílačkou. Docela ztratil přehled o situaci. Věděl¹¹ jen, že je v nebezpečí, a Tronar nejspíš taky. Pěny Rhodanjim přikázal, aby své miniaturní vysílačky, které mohl nepřítel zaměřit, používali jen v krajní nouzi. Rakal si nebyl jistý, jestli jejich současná situace tomu odpovídá.

Rychle přístroj zapnul a mluvil:

„Tronare... koukej se odtamtud dostat! Všude se čerti žení.

Jako jednotlivec nemáš naději..."

Přístroj náhle ohluhl. Tronar musel vypnout příjem. Rakal už se nedostal k tomu, aby uvažoval, proč. Tmu najednou prořal jasný blesk. Dopadl na protější pahorek a keře vzplanuly. Vzápětí vytryskl z toho místa nový paprsek a tentokrát dopadl sotva deset metrů od

jejich nákladáku. Strom, který paprsek zasáhl, vzplanul.

Stoupal z něj dým.

Z dýmu vyvrávorala postava. Rakal vykřikl, aby upoutal bratrovu pozornost. Tronar přišel k vozu. Byl celý schvácený. Nejmén dvakrát se zhmotnil v nepředstavitelném žáru svého

vlastního paprskometu. Rakal mu pomohl vylézt na korbu.

Staunder a Emerich se na Tronara nechápavě dívali.

„Někdy mi musíte vysvětlit," řekl rozpačitě Emerich, „jak to vlastně děláte."

Tronar se vyčerpaně natáhl na podlahu.

„Tahle planeta je dočista bláznivá," supěl. Žár mu sežehl vlasy

i obočí. „Jen co jste odjeli, slyšel jsem hlasy od brány. Tlupa

lidí se ji snažila otevřít. Měli kovové přílby, štíty a meče.

Nelžu, Rakale, věř mi! Oni mluvili latinsky!"

Rakal jenom přikývl.

„Povídej," naléhal.

„Obsadili hrad. Musel jsem se schovat. Vylezl jsem na věž.

Vaše vozy zrovna mizely v lese. Vtom něco nade mnou

zašumělo. Přisahám ti, byly to balóny. Viděl jsem muže, jak se

vyklánějí z gondol. Balóny byly tři a letěly tím směrem, kterým

jste odjeli. Římanů v hradě přibývalo, už jich bylo na dva

tisíce. Pak něco zadusalo po svahu nahoru. Nejdřív jsem

nevěděl, co to je. Potom ale projeli otevřenou bránou. Rytíři

v brnění, jako vystřižení z historické knihy!"

Skoro křičel vzrušením. Staunder a Emerich poslouchali každé jeho slovo.

„Proč se tak rozčiluje?" bručel Emerich. „Takové věci se tu stávají. Tady jsou všelijací lidé."

Taky jsi nám to mohl říct dřív, myslel si Rakal.

Vstal a rozhlédl se. Bojiště bylo prázdné až na Emerichovy vozy. Už se nestřílelo.

Z údolí se ozvalo táhlé volání. Haneman vstal a hlasitě

odpověděl. Nějaká postava se vynořila z křoví a rychle

stoupala po svahu.

„Schmitke," řekl Haneman.

Schmitke něčím mával v ruce. Když přišel blíž, poznal Rakal, že to je lidská lebka.

„Dobrá práce, Schmitke," uvítal ho Emerich. „Ale mohl jste ji vzít i se skalpem."

Schmitke se vyšvihl na korbu. Byl celý zpocený. Na Emerichovu poznámku neodpověděl.

„Jeden z nich měl tu lebku u sebe," vysvětloval Rakalovi.

„Snad jako fetiš. To mi ušetřilo práci. Pak se v údolí najednou hemžili lidé s dlouhými starodávnými puškami. Mluvili francouzsky. Byl jsem schovaný v křoví. Když začalo hořet, ztratili se." Zvedl bílou lebku a prohlížel šiji. „Neměl jsem dost času ji prozkoumat, ale jsem si jistý, že je to lebka člověka, který žil před dobou ledovou."

„Neandrtálec?" zeptal se Rakal.

„Ano, tak se jim taky říká," přikývl Schmitke.

Tronarem to šklublo. Posadil se a zadíval se na Kakala.

„Ty myslíš, že na téhle planetě jsou lidé z různých období?" s

„Ano," odpověděl důrazně Rakal. „Někdo si tady pořídil velké zoo."

„Ale proč?"

Rakal pokrčil rameny.

„To nevíme. Třeba na to časem přijdeme, ale teď jsou důležitější jiné věci. Ty jsi musel z hradu utéct?"

„Někdo mě asi na věži zahlédl. Najednou se dovnitř vřítla horda římských legionářů. Nevypadali zrovna mírumilovně.

Mohl jsem je pobít, ale to jsem nechtěl. Tak jsem vyrazil. Není sice moc pohodlné cestovat ve svazku paprsků, ale v nouzi to jde."

Rakal se obrátil na Emericha a Stautídera. •

„Co chcete teď dělat?" zeptal se.

Staunder nevěděl. Emerich odpověděl:

„Mohli bychom dobýt hrad zpět, ale pak už nám nezbude ani jeden granát. Navrhuju, abychom si našli jiný přístřešek.

Kolem jich musí být víc."

Od druhého nákladního auta přiběhl voják a přerušil ho. Něco mu řekl a vrátil se ke svému vozu. Emerich pokračoval:

„Tenhle podnik mě stál šest mužů a jedno auto. Máme benzin asi na dvacet kilometrů, když pojedeme se všemi zbylými

vozy. Proto uděláme nejlíp, * když přečerpáme všechny benzin do tanku, naložíme do něj municí a vylezeme si na něj.

Nákladáky už nám nejsou k ničemu." Rychle se podíval na Staundera. „Ostatně, majore, vy jste při bombardování taky přišel o své lidi."

Staunder chvíli vypadal, jako by mu bylo do pláče. Rakal ho chápal. Ted' už;

byl jediný, kdo přežil z posádky lehkého křižníku, který se před sedmdesáti sedmi lety nevrátil z bojového letu. Společnost tří jeho lidí mu zatím pomáhala snášet život na této bizarní planetě. Ted' zůstal sám, jediný člověk moderní doby mezi zástupci nejrozumnějších epoch.

„Co tomu říkáte vy?"

Rakal sebou trhl. Emerich se ptal jeho.

„Nic nenamítám," odpověděl. Pak ho něco napadlo. „Navrhl bych ale určitý cíl."

„Ano?" ptal se Emerich.

„Kde stojí hrad Francouzů?"

Emerich pokrčil rameny.

„To nevím. Jeden čas jsme se stýkali. Polovina z nich byly ženy. Nás bylo dvacet osamělých mužů, a bylo by vlastně docela spravedlivé, kdyby Frantíci..." Mávl rukou. „Ale co. Prostě jsme na ně zaútočili. Uznali, že proti nám nic nezmohou, a někam odtáhli. Kam, to nevím."

„Ale já to vím," ozval se za nimi Haneman.

Pokračoval dosti kostrbatou angličtinou:

„Moc jsem chodil po okolí. Francouzi měli bydlení asi padesát kilometrů daleko, na kopci. Furt stavěli ty svoje balóny na horký luft."

„Mohl byste nás k nim zavést?" vyzvídal Rakal.

„No jasně."

„Proč právě k Frantíkům" divil se Emerich. „Je plno jiných míst, kde nebydlí nikdo."

Rakal nesouhlasně zavrtěl hlavou. .

„To nehraje žádnou roli. Ještě před hodinou jsme s Francouzi bojovali. Většina francouzských mužů se jistě účastnila boje. Půjdou domů pěšky, my tam budeme dřív. A navíc... Ti, kteří hlídají tuhle planetu, hledají mne a mého bratra. Před půlhodinou jsem volal svému bratrovi vysílačkou, podle které nás jistě zaměřili. Budou nás chtít chytit. Nejdřív se jistě zaměří na váš hrad a zjistí, že jsme uprchlí z obklíčení. Kam jsme mohli utíkat? Někam, kde budeme mít klid, někam, kde nikdo nebude. Pevnost Francouzů je napadne až naposled. Tam budeme teď v bezpečí.“

Emerich ho s úžasem pozoroval. Rakal cítil, že v Němci vzbudil nedůvěru.

Řekl klidně: „Chápu vás. Cizinci jdou po nás a pro vás a vaše lidi představujeme jen nebezpečí.“

Emerich souhlasil. „To je pravda. Co dobrého to přinese pro nás?“

„To vám hned vysvětlím,“ pokračoval Rakal. „Já i Tronar potřebujeme vaši pomoc. Bez vás a vašich mužů bychom byli ztraceni. Naproti tomu představujeme pro vás jediné spojení se Zemí. Jen když se nám podaří vrátit se na CREST III, budete i vy mít naději, že někdy zase Zemi uvidíte.“

Rakalův hlas byl naléhavý a ozýval se v něm i mírně rozkazovací tón. Musel Emericha přesvědčit, aby spolupracoval. Jenom s ním a jeho lidmi se mohl dostat k Francouzům. Mrzelo ho, že musí lhát. V této chvíli nebyla ani nejmenší možnost, že by dostal Emerichovu skupinu na palubu CRESTU III. Než budou moci pozemské vesmírné lodi přiletět pro všechny lidi, kteří by se chtěli na Zemi vrátit, může uplynout i několik století.

Teď bylo ale nejdůležitější Emericha přesvědčit. Ten se mračil, přemýšlel a váhal s odpovědí.

Konečně vzhlédl.

„Souhlasím, jdeme do toho,“ řekl tvrdě.

Rakal musel potlačit chuť padnout mu okolo krku.

* * *

O hodinu později bylo natankováno. Zbraně byly naloženy. Na věž a zád' pancéřového vozu byly namontovány další dvě automatické zbraně. Tri další muže přidal Emerich k posádce tanku. Zbytek devět mužů i s oběma bratry a Staunderem se složilo mezi bednami s municí na nástavbě. Rakal si s hrůzou představoval, jak nějaký zbloudilý Francouz na ně vystřelí a trefí se přímo do beden s municí. To by byl jejich konec. Pod Hanemanovým vedením se dal tank do pohybu. S rachotem se hrnul do kopce a z kopce, pořád dál a pořád stejně, až Rakal, který už byl z toho natřásání unavený, ztratil pojem o času i prostoru.

Byla ještě tma,když mu někdo silně zacloumal ramenem.

Rozhlédl se a uviděl Emericha, který seděl v otevřeném poklopu a divoce mával rukama. Rakal se unaveně zvedl a podíval se ven. Tam uviděl, co tak Emericha vzrušilo. Kopcovitá krajina zmizela. Před ním se táhla travnatá plošina, plná květů a křoví. V pozadí se rýsovalo osamělé návr

Ve světle hvězd bylo jasně vidět hrad.

Emerich se sklonil a v rachotu motorů křičel Rakalovi do ucha: „Jsme tady! To je francouzská pevnost!"

Rakalova únava rázem zmizela. Pozorně si prohlížel temné zdi. Tank dojel k osamělému pahorku a vyjížděl po úzké cestě, která obtáčela kopec a příkře stoupala k hradní bráně.

Dunění motorů vyburcovalo posádku hradu. Rakal viděl, jak se míhají žlutá světla pochodní. Jeho předpoklad se potvrdil. Na hradě zřejmě zbyly jenom ženy.

Před bránou poručil Emerich zastavit a vypnout motory.

Ucházející francouzštinou varoval posádku, aby se vzdálila od brány. Když uplynula přiměřená lhůta, dal povel k výstřelu. Ze třiceti metrů dělo rozmetalo bránu i přilehlou část hradeb. Bez odporu vjel tank do vnitřního nádvoří.

Hrad pocházel zřejmě z konce třináctého století byl mnohem

modernější než ten, který dosud obýval Emerich se svými lidmi. Rakal se ustaraně rozhlížel po mnoha výklencích a střílnách ve vysokých zdech budov. Jediný výstřel by dokázal vyhodit tank do povětří.

Emerich zřejmě sdílel jeho obavy. Sotva zmlkly motory, poručil svým vojákům, aby budovy důkladně prohledali. O půl hodiny později se shromáždila

osádka hradu na vnitřním nádvoří. V budovách nikdo nezůstal. Stáli tu dva muži, třadvacet žen a pět dětí. Rakal si je ve světle prvního úsvitu prohlížel s neskrývaným údivem. Měli v očích též výraz lenivé odevzdanosti jako Staunder a Emerich. Ještě něco jiného však Rakala přesvědčilo o tom, jaký osud neznámý nepřítel přichystal pro tyto lidi. Před ním stálo třadvacet žen, většinou mladých. Francouzů bylo nejmíň padesát, než zaútočili na Emerichův oddíl. A přesto tu neviděl víc než pět dětí.

Ty děti se nenarodily na této planetě. Jejich oči byly staré a prozrazovaly zkušenosti několika století.

Dva muži byli staří. Rakal odhadoval, že je jim hodně přes šedesát. Měli inteligentní vzezření. Rakal slezl z tanku a šel k nim. Oslovil je francouzsky. Mluvil tak hlasitě, aby ho slyšela celá skupina.

„Nechceme vám ubližovat. Potřebujeme vaši pomoc.

Vysvětlím vám, oč nám jde...”

Mluvil čtvrt hodiny. Francouzi ho poslouchali a nepřerušovali ho. Prostými slovy jim vylíčil, co se děje na této planetě, proč jsou tady oni a kdo je sem zavlekl. Nezmínil se o tom, jak se sem s Tronarem dostali. To by tito lidé nepochopili. Naznačil jim, že je možné je osvobodit.

„Abychom vás mohli vrátit do světa skutečnosti, potřebujeme vaši pomoc,” zakončil.

Chvilí čekal, jak budou reagovat. Rozhodnout zřejmě museli dva staří muži. Ženy se na ně s očekáváním dívaly. Starci si zamyšleně vyměnili pohledy a pak přikývli. Malý bělovlasý

muž v přiléhavých kalhotách a bílé košili přikročil blíž k Rakalovi.

„Neříkám, že vám důvěřujeme," začal. „V této chvíli ale nevidím jinou možnost, než udělat, oč nás žádáte. Co tedy potřebujete?"

Rakal si oddechl. Plán měl připravený. Seznámil s ním starého a ten mu potvrdil, že se dá provést. Slíbil mu také, že přítomná osádka hradu mu s tím pomůže.

Pak se vrátil k Emerichovi a objasnil mu, co má dělat on.

Museli počítat s tím, že asi za tři hodiny se vrátí rozptýlení francouzští vojáci, kteří přežili bitvu mezi pahorky.

Emerichovým úkolem bylo za žádnou cenu je nepustit do hradu. Jejich přítomnost by vyvolala neklid, a to teď Rakal nepotřeboval. Udivilo ho, že Emerich ochotně přijímal pokyny od cizí osoby. Jen stručně poznamenal, že by to udělal i bez rozkazu. Rozdělil své lidi na ochozy a uložil jim, aby dávali dobrý pozor. Mezitím vyšlo slunce.

Starý muž, který se jmenoval Maurice, oznámil Rakalovi, že jeho lidé jsou připraveni začít. Rakal se podíval na oblohu.

Byla modrá, bez mráčku. Bude krásný den.

Jestli všechno půjde tak, jak si představoval, nebude mít moc času těšit se iiz pěkného počasí. Aby to k něčemu bylo, musí být přípravy za hodinu hotové. Jen v takovém případě může CREST III přijít na pomoc dřív, než sem dorazí Tefrodi.

7.

Maurice ho zavedl na vnitřní nádvoří, kde se táhl kolem jádra hradu trávník, ohraničený vnější hradbou. Pod vedením dvou starých mužů se tu činily Francouzky. Stavěly konstrukci z kmenů podobných bambusu. V rozích stály čtyři desetimetrové tyče, pospojované příčkami. Uvnitř čtvercové základny stála železná kamna, z nichž stoupal dým. Dvě starší ženy udržovaly v kamnech oheň. Pět nebo šest jiných žen sem vleklo nějaký výtvar ušitý z látky, který vypadal docela jako obrovský pytel. Ten uvázaly k tyčím v rozích lešení, otevřeným koncem nad

kamna. Sešitý konec zatím ležel na zemi, ale až v něm bude dost horkého vzduchu, nafoukne se jako balón.

Maurice vysvětloval, že tenkrát, když je neznámí unesli, on a jeho lidé právě přihlíželi představení bratří Montgolfierů, kteří se chystali k letu balónem.

Montgolfierové právě odstartovali, když neznámí zasáhli.

Spolu s Mauricem a jeho společností se dostaly na neznámou planetu také dva obaly balónů. Tady se pak Francouzi snažili následovat příkladu bratří Montgolfierů a s balóny vzlétnout.

Při prvním pokusu jim jeden obal shořel. Než přikročili k druhému pokusu, rozhodli se vyhledat vhodnou rostlinu, z níž by se dala utkat látka. Uplynula léta, než takovou rostlinu našli. Podivné ovzduší planety na ně také působilo. Zlenivěli a už se tolik nesnažili.

„Už jsme přestali věřit, že se za pomoci balónu vrátíme na Zemi," přiznal smutně Maurice.

Rakal se na něj udiveně podíval.

„Tohle jste si původně mysleli?" že', ptal se.

„Přirozeně. Co jiného jsme si měli myslet, než že nás přenesli na Měsíc? Stačilo postavit balón, který by. vzlétl dost vysoko a unikli bychom odtud."

Řekl to s takovým přesvědčením, že bylo jasné, že ho naděje ještě zcela neopustila.

„Viděli jste někdy odtud Zemi?" ptal se Rakal opatrně. „Jak jste poznali, že jste právě na Měsíci?"

Maurice pokrčil rameny.

„A kde jinde bychom byli? Na Zemi nejsme... copak je ještě jiné místo?" Najednou se šibalsky zasmál. „A ten nápad, že bychom mohli vidět Zemi to si děláte legraci, že? Při pohledu ze Země je Měsíc nahoře. Když se díváme z Měsíce, musí být tedy Země dole. Jak bychom ji mohli vidět, když ji zakrývají stovky mil měsíčních skal?"

† Rakal shledal, že je marné něco vysvětlovat. Přisvědčil

Mařicovi, že jeho argument je zcela logický, a ulevilo se mu,

když se balón začal narukovat, takže další debata odpadla.

(| Za pár minut stál balón nad nimi, Upoután ke čtyřem tyčím v rozích lešení. Maurice se ujal velení, protože rozhodující bylo v pravou chvíli přerušit přívod horkého vzduchu. Rakal využil *příležitosti, stáhl ze zápěstí miniaturní vysílačku a nastavil ji tak, aby v určenou dobu vysílala pět minut trvající signály určené CRESTU III.'

V té chvíli sem přišli Staunder a Tro;nar. Svému bratrovi nemusel Rakal nic Vysvětlovat, ten pochopil hned. Staunder se ale tvářil udiveně.

„Co máte v plánu?“ ptal se.

„Odvysílat nouzový signál na CREST III,“ odpověděl Rakal.

„A k tomu potřebujete...“ Staunder bezmocně ukázal na nadouvající se balón.

„Přesně tak. K tomu potřebuji balón.

Nevím, co CREST III udělá, až signál zachytí. V každém případě musíme počítat s tím, že nám nepůjdou na pomoc dřív než za hodinu nebo za dvě. Nepřítel ale zachytí volání taky a může udeřit třeba za pár minut. Musíme ho proto zmást. Signál musí být vyslán z místa, které bude od hradu co nejdál. Tak zavěším vysílačku na balón a počkám, až ho vítr odnese alespoň dvacet kilometrů daleko. Teprve potom začne vysílat. Je vám to jasné?“

Staunder potřásl rozmrzele hlavou.

„Ne. Bylo by snadnější, kdybych někam odletěl já. Mám Pavlechův letecký oděv. Až bych vyslal signál, zase bych se vrátil.“, Rakal se zasmál.

„Dobrý nápad, Staundere,“ pochválil ho s lehkou ironií. „Je to ale jen část plánu. Letecký oblek budeme taky potřebovat. Vysílačka, která poletí balónem, vysílá jenom automatický signál. Kdybychom se na to spolehli, na CREi STU III by sice přijali signál, ale nevěděli by, na kterém místě planety se nacházíme. Někdo z nás bude muset s druhou vysílačkou letět na jiné místo a podat zprávu o naší pozici. Vysílání ze dvou míst

ztíží našemu protivníkovi orientaci a nám umožní alespoň půlhodinový náskok. Už chápete?"
„Je mi líto, že jsem byl tak zabeďněný," přiznal rozpačitě Staunder.

* A *

Svěží vítr odnesl balón vysoko nad kopce, až zmizel pozorovatelům z očí. Tronar si oblékl Pavlechův letecký oblek a zároveň s balónem opustil hrad. Až začnou obě vysílačky pracovat, budou od hradu asi čtyřicet kilometrů a mezi sebou budou mít asi šedesát kilometrů. Tefrodi by museli umět geniálně počítat, aby přišli na to, že centrem všeho je francouzská pevnost. Než na to přijdou, uplyne několik hodin a to snad bude stačit, aby se dočkali pomoci od CRESTU III. Rakal vlastně mohl být spokojený, vše se dařilo a měli naději na záchranu. Přesto cítil neklid. Nechápal, proč CREST III nevyslala druhý pátrací impulz. Znal dobře Perryho Rhodana a věděl, že je pro záchranu svých lidí připraven i riskovat. Bylo možné, že CREST III vypátraly tefrodské flotily, které ji už několik dní hledaly. Pak by se s Tronarem stali nejnovějším přírůstkem lidské zoologické zahrady na této podivné planetě. Aby přišel na jiné myšlenky, bavil se s Mauricem a s druhým starým mužem, který se jmenoval Philippe. Zajímalo ho, jak se dva Francouzi dívají na svůj pobyt na neznámé planetě a jak si vysvětlují, že od jejich příchodu sem už uplynulo několik staletí, aniž cítili účinky stárnutí. Mezitím se začali vracet první vojáci z noční bitvy. Emerich je nepustil dovnitř, jak si to Rakal přál. Vojáci ale ztropili takový povyk, že musel nakonec Maurice vylézt na cimbuří a vysvětlit jim situaci. Rakal byl ochoten pustit je do hradu, když u brány odloží zbraně. Když je Maurice ujistil, že cizinci později odejdou a oni dostanou své zbraně zpátky, francouzští vojáci svolili. To už uběhla hodina od startu balónu. Rakal byl čím dál neklidnější. Podle jeho odhadu měl vítr v horních vrstvách

rychlost třicet až čtyřicet kilometrů za hodinu. Vysílačka teď každou chvíli může začít pracovat. Tronar její signál zachytí a vyšle svůj vlastní. Potom krátkým impulzem odpálí nálož umístěnou na balónu. Tefrodi tak budou hledat, ale nic nenajdou. V létacím obleku se TroOar v několika minutách vrátí do hra Idu. Ted' už by tu tedy měl být co nevidět.

Rakal vylezl na hradbu k Mauricovi. Ten se na něj usmál.

„Jste nervózní, co?“ zeptal se přátelsky.

Rakal přisvědčil a vyhlížel do krajiny. Tronara nebylo nikde vidět.

„Vy tu ještě nejste dost dlouho,“ řekl Maurice. „Příliš se rozčilujete. Nemáte trpělivost. Kdo je tu tak dlouho jako já, nezná takové pocity.“

8.

Rakal neměl chuť k rozhovoru.

„Ano, jsem tu nový,“ připustil.

Maurice dál naléhal.

„Zkuste si na ten nový svět zvyknout. Ve skutečnosti to není tak špatné. Právě naopak. Často mám pocit...“

Rakal uviděl stříbrně se třpytící bod meziwcholky stromů na protějším pahorku. Trhl sebou a jeho nečekaný pohyb Maurice přerušil uprostřed věty.

„Co se děje?“ zeptal se udiveně.

„Netrpělivost se mi vyplatila,“ zavolal na něj Rakal vesele, když už sbíhal po schodech v hradbě. * O půl minuty později proklouzl Tronar v létacím obleku přes cimbuří a přistál na vnějším nádvoří. Stáhl si nepohodlný oblek a odhodil ho.

Tvářil se ustaraně.

„CREST III má problémy,“ začal rovnou. „Malý svaz nepřátelských lodí ji vyslídil a je od ní vzdálený jen tři světelné hodiny. Lod' provedla několik úhybných manévřů a uchýlila se zase pod ochranu sluneční koróny. Tefrodi si teď lámou hlavu, kam zmizela. Jestli se nějak projeví, najdou ji.“

Rakal ho přerušil.

„S kým jsi mluvil?"

„S Rudém. Popsal jsem mu, kde jsme. Jestli vyšlou pomocný člun, určitě hrad najdou."

„Jaké máme vyhlídky?" zeptal se Staunder, který přiběhl. Tronar pokrčil rameny.

„Rudo mi nemohl nic slíbit. Řekl jen, že udělají, co bude v jejich silách."

Staunder zklamaně vzdychl. Vtom zazněl z cimbuří křik. Rakal vzhlédl. Nahoře mával rukama Maurice. Když viděl, že se na něj Rakal dívá, ukazoval ven přes hradby.

Rakal vyběhl po schodech. Na ochozu ho starý muž chytil za paži a táhl ho k okraji.

„Tamhle..."vyhrkl.

Rakal to uviděl hned. Od blízkých pahorků se blížil k hradu vejčitý, matně se lesknoucí útvar. Bylo to letadlo téhož typu, v jakém se ocitli Rakal a Tronar po svém útěku z podmořské základny.

„Co se děje?" volal Tronar zdola. Z Rakala se na něj přenášelo silné vzrušení.

Rakal neodpověděl. Pozoroval letoun, který teď mířil k hradu přes rovinu. Jeho kabina byla prosklená. Rakal viděl uvnitř dvě nebo tři postavy.

Náhle dostal nápad. Obrátil se k Mauricovi.

„Tamhleto jsou skuteční nepřátelé. Míří sem. Nevím, co tu chtějí najít. Rozhodně se nesmějí dovědět, že jsme tady já a můj bratr. Schováme se. Můžete vaše lidi varovat, aby nás neprozradili?" Malince přikývl. „Myslím, že to stihnu," odpověděl rychle. V příští chvíli už zmizel na schodech. Rakal se rozběhl za ním. Ještě než se dostal k Tronarovi a Staunderovi, uviděl, že od brány přichází Emerich. Mával rukama a už zdálky volal:

„Už jdou!"

Také on tedy viděl letadlo. Rakal stručně objasnil Tronarovi a Staunderovi, co se děje. Emerich už k nim taky došel.

„Podle mého názoru to je náhoda," prohlásil Rakal. „Tefrodi nevědí, že tu jsme. "Zjistili jenom, že je v kraji neklid, a chtějí udělat pořádek. Možná se po nás budou ptát, ale ve skutečnosti nečekají, že nás tu najdou. Maurice šel varovat svoje lidi. Schováme se do některé z budov, z níž je přístup do vnějšího i vnitřního nádvoří. Až Tefrodi přistanou a vystoupí, vezmeme jim letadlo. Tefrody zneškodníme, aby nemohli odvysílat varování ostatním." Otočil se k Emerichovi. „Můžete to vysvětlit vašim vojákům?" Emerich mlčky přikývl. „Dobrá. Staundere, vy pojďte s námi." Emerich se otočil a běžel zpátky k bráně, aby informoval své muže. Rakal, Tronar a Staunder beze spěchu přešli travnaté vnější nádvoří a těžkými dřevěnými dveřmi vešli do jednoho stavení. Tronar se odběhl přesvědčit, že má východ i na druhou stranu, pak se vrátil.

O několik minut později přeletěl tefrodský letoun hradby a přistál na vnějším dvoře. Rakal ho pozoroval skulinou dveří. Zdálo se, že všechen život v hradu ustal.

Z letounu vystoupilo pět Tefrodů. Letadlo stálo jen dvacet metrů od dveří, za nimiž se ukrýval Rakal. Tefrody jasně viděl. Chovali se nerozhodně. Když vystoupil poslední a zavřel za sebou dveře kabiny, shlukli se do kroužku a radili se. Rakal slyšel jejich hlasy. Konečně se pro něco rozhodli. Skupina se rozptýlila. Vydali se průchodem do vnitřního dvora.

Rakal se překvapením zajíkl. Už předtím si všiml, že všech pět má stejné postavy. Teď, když se otočili, zjistil, že také jejich tváře jsou k nerozeznání Tefrodi se podobali jeden druhému jako vejce vejci. To nemohla být náhodná podobnost.

Když prošli průchodem, zmizeli Rakalovi z očí. Teď na ně viděl u druhých dveří Tronar. Na vnitřním nádvoří stál Maurice s několika svými lidmi. Začal odpovídat Tefrodům na otázky. Rakal si zatím prohlížel letadlo. Sklem kabiny viděl, že se vevnitř pohybuje ještě jedna postava. Posádku tedy tvořilo šest mužů. Jeden z nich zůstal uvnitř na stráž. To znesnadňovalo situaci. Muž na palubě měl určité rádiové spojení s podmořskou

základnou. Jakmile uvidí něco podezřelého, vyhlásí poplach. To se nesmí stát.

Potichu přeběhl k Tronarovi, aby viděl, co se děje na vnitřním dvoře. Jeden z Tefrodů vyslýchá Maurice, ostatní stáli kolem a nedůvěřivě se rozhlíželi po budovách. Zdálo se jim divné, že je tady takové ticho, to bylo vidět. ; Tefrod, který mluvil s Mauricem, používal malý translátor, který měl zavěšený na krku. Přístroj opakoval Tefrodovy otázky ve francouzštině.

Rakal slyšel:

„V tomto kraji vypukly nepokoje. Proč k nim došlo?“

Maurice se pokud možno držel pravdy.

„Ti lidé, kteří jsou teď u hradní brány, jezdili krajem s velkým obrněným vozem. Mysleli jsme si, že bychom je měli odkázat do patřičných mezí...“

Tefrod ho přerušil.

„Provinili jste se vzbouřením,“ řekl tvrdě. „Nemáme nic proti občasným potyčkám, vy jste zvláštní lidé a nevydržíte žít bez boje. Tohle je ale mírumilovná planeta, a kdo napadá druhé, porušuje základní zákon. Půjдете s námi a budete se zodpovídat. Jmenujte někoho, kdo vás bude zastupovat, dokud budete pryč!“

Maurice se bezradně rozhlížel. Rakal si uvědomil, že si musí pospíšet, než Tefrodi Maurice naloží a odletí. Kývl na Tronara a Staundera.

Maurice zatím vybral Philippa a začal mu dávat pokyny. Vtom se rozletěly dřevěné dveře, za nimiž dosud Rakal sledoval výjev. Na dvoře slyšeli suchý třesk, když dveře narazily na zeď. Tefrod, který mluvil s Mauricem, varovně vykřikl a otočil se, aby se někde ukryl.

Rakal mu nedal čas a vystřelil. Francouzi se rozprchlí.

Staunder a Tronar si vyhlédli jiné dva Tefrody a vyřídili je stejně rychle jako Rakal prvního. Zbylí dva odhodili zbraně a dali najevo, že nebudou klást odpor.

Jeden z nich měl také na krku translátor. Rakal ho k sobě

přivolal. Protože předpokládal, že je přístroj nastaven na francouzštinu, kladl otázky tímto jazykem.

„Kolik mužů zůstalo v kabině vašeho letadla?“

„Jeden,“ odpověděl bez váhání Tefrod.

„Zavolejte ho sem“, rozkázal Rakal.

Muž vytáhl z náprsní kapsy malý vysílač a řekl do něj pár slov. Z překladače se ozvalo:

„Přijď sem, Alee, potřebujeme tě tady.“

Pár Mauricových lidí se mezitím vynořilo z úkrytu. Kolem Kakala, Staundera, Tronara a zajatců se vytvořil kruh mužů a žen. Pár minut nato přišel i šestý Tefrod a divoce se kolem sebe rozhlížel. Tronar ho se zbraní v mce rychle uklidnil. Teď si teprve všichni uvědomili, že Tefrodi vypadají jeden jako druhý. Nebylo možné je od sebe rozpoznat. Rakal se obrátil na Maurice. „Je tu někde místo, kam bychom mohli zajatce zavřít?“ Maurice přikývl. „Je tady podzemní sklepení. Z toho se nikdo bez cizí pomoci nedostane.“

Tronar mezi tím všechny Tefrody odzbrojil a odebral jim i vysílačky a translátory. Nekladli odpor, zdáli se být odevzdaní osudu. Tři Mauricovi lidé je odvedli do sklopení. Tronar je s vytaženou zbraní doprovázel a ujistil se, že vše probíhá podle plánu.

Napětí, které Rakal cítil, začalo ustupovat. Zároveň s pocitem ulehčení se objevila únava. Ruce i nohy měl jak z olova, sotva se mohl pohybovat. Měli teď podle jeho odhadu asi dvě hodiny čas, než je Tefrodi objeví. Teď by si mohl odpočinout.

Emerich a Mauricovi lidé mohou dávat pozor.

Otočil se k Mauricovi a chtěl se ho zeptat, kde by si mohl na chvíli lehnout. Stařec si všiml jeho tázavého pohledu a vykročil k němu. K vyslovení otázky ale nedošlo.

Parapsychická část jeho mozku dostala silný elektrický impulz.

Vzápětí se z venkovního nádvoří ozvala silná exploze. Do průjezdu se přihnala horká vlna a zvířila mraky prachu.

Mauricovi lidé zděšeně křičeli, Rakal utíkal k průjezdu. Tam

uviděl mezi mračny prachu Černý hřib kouře. Z jediného pohledu poznal, co se stalo. Tefrofský letoun explodoval.

* * *

To je konec, napadlo ho. Přihnal se Tronar, přivolaný hlukem výbuchu a chaosem bratrových pocitů. Plni strachu se blížili i Mauricovi lidé.

„Měl jsem na to myslet," mumlal Rakal. „Než poslední Tefrod opustil loď, zapnul Časovaný spínač. Když se potom do určitého času na loď nevrátil, došlo k aktivaci bomby, s kterou byl spínač ve spojení. Není vyloučené, že také vyslal nouzové volání. Teď je náš protivník varovaný. To úplně mění naše plány." Se smutným úsměvem se obrátil k ostatním. „Je mně líto, pánové. Dohráli jsme."

Emerich chtěl protestovat, ale od brány se ozval křik. Stál tam Haneman a divoce gestikuloval rukama. Něco volal, ale Rakal mu nerozuměl.

Emerich rychle překládal: „Říká, že vidí nejméně dvacet nepřátelských letadel, která se rychle blíží k hradu."

Rakal se pokoušel přesvědčit Emeicha, Maurice i ostatní, aby opustili evnost. Nikdo ho neposlechl. Rakal

věděl, že proti dvaceti tefrofským stadiu sám nic nezmůže.

Mohl by sice s Tronarem uniknout po energetickém paprsku z paprskometu. To by ale znamenalo, že se opět ztratí CRESTU III. Nepřítel by je jistě také objevil a mohl by je snadno pronásledovat.

Nezbývalo než zůstat na místě. Měli tři zajatce. Mohli začít vyjednávat.

Letadla přistála při úpatí vrchu a obklíčila ho. Nebylo možné nikam uniknout. Z každého letounu vystoupilo pět mužů a pomalu stoupali vzhůru po svahu. Rakal a Emerich je pozorovali z hradeb. Muži na sobě měli těžké obleky. Rakal si domyslel, že mají jistě v oblecích generátory, které jim emitují ochranný štít. Uvědomil si, že Tefrodi mohli hrad zničit

bombami a ostřelováním. Neudělali to, ale zřejmě ne proto, že by chtěli chránit svoje druhy ze zničeného letadla. Každý na CRESTU III věděl, že život tefrodského vojáka nemá velkou cenu. Šlo jim o vzácné exempláře lidského druhu v jejich zoologické zahradě. Chtěli se zmocnit jen pravých viníků a ostatní ušetřit.

Rakal měl co dělat, aby ukrotil Emericha, který chtěl Tefrody uvítat střelbou z tanku. Vysvětloval mu, že ani granáty z děla by neprorazily energetické ochranné štíty. Emerich mu konečně uvěřil a šel uklidnit své vojáky.

První Tefrodi zatím došli k bráně, kterou dal předtím Haneman zatarasit. Jeden z nich, vybavený translátorem, si stoupl před bránu a volal:

„Otevřete! Hledáme ty, kdo jsou zodpovědní za zničení našeho letadla. Vezmeme je s sebou. Nikomu jinému se nic nestane. Otevřete!"

Emerich, který stál za bránou, vzhledl tázavě k Rakalovi. Ten odmítavě zamával a poklepal si ukazováčkem na prsa. Odpoví on.

Vyklonil se přes cimbuří, aby ho Tefrodi viděli, a zavolal francouzsky:

„Já jsem ten, kterého hledáte. Nemám v úmyslu dát se od vás odvézt. Držím tři vaše muže jako zajatce. Vydám vám je, když zaručíte volný odchod mně a mému příteli."

Tefrod odpověděl bez váhání tak, jak Rakal čekal:

„Na žádnou výměnu nepřistoupíme. Kde je osádka hradu?"

„Můj přítel je drží v šachu. Jinak by nás byli už dávno zahnali." Šlo mu o to uchránit Maurice a Emě. richa před pozdějšími represáliemi.

„Nechtě mě promluvit s velitelem hradu," žádal Tefrod s translátorem. ; „Vem tě čert,* zabručel si Rakalýaró; sebe. ;:

Vzrušil ho nezvyklý hluk. Byl to zvláštní, jasný, pískavý zvuk, který přicházel shůry. Když se podíval nahoru, Uviděl na

modročerveném pozadí stříbrně se lesknoucí bod. Hluk sílil, z pískání a hvízdání bylo nejdřív tiché hučení, které sílilo a sílilo. Nad planinou se proměnilo v hučící hrom, který rozechvěl celou zemi. Ze stříbrného bodu se stal šíp, který svou září oslňoval.

;i Tefrodi u vchodu znejistěli. Rakal si všiml, že se poradili a začali utíkat.

Zmocnilo se ho nadšení. Vyhodil ruce do výšky a vykřikl plný nadšení:

„Jsou tady! Pozemská vesmírná loď ‘ přistává!“

* * *

Byla to jen Korveta. Ale i jedna Korveta měla větší bojovou sílu než dvacet tefrodevských letounů. Tefrodi se o to aspoň pokusili. Dvacet děl vyslalo na přistávající Korvetu termopaprsky. Korveta reagovala ihned. Pět letounů zmizelo v bleděmodrých paprscích dezintegrátoru velkého kalibru a rozplynuly se v cáry mlhy. Ostatní letouny to vzdaly a rychle uletěly. Korveta přistála na úpatí pahorku, jen dvě stě metrů od brány.

s Loučení nebylo snadné. Rakalovi bylo zatěžko vysvětlit

Emerichovi, že pro něj a jeho lidi ještě nenastal okamžik vysvobození. Emerich mu to usnadnil, když prohlásil: ;

„Tak rychle bych odtud vlastně ani nechtěl. V posledních dnech jsme se docela dobře drželi, co říkáte? Ne, o nás nemějte starost. Jednou přiletí dost velká loď, aby nás pobrala všechny. Do té doby rádi počkáme. Když člověk nestárne, je lehké čekat.“

Maurice to také pochopil. Podali si ruce a Rakal s Tronarem sběhli z pahorku. Schválně se neohlíželi. Don Redhorse, který stál s rukama založenýma v bok na nástupním můstku, jim připadal jako anděl spásy.

Ještě nebyli u můstku, když se vedle nich zvedlo z trávy něco velmi dlouhého a hubeného. Bratři se překvapeně zastavili.

Bari Staunder se na ně omluvně zubil.

Rakal se najednou dal do smíchu. Napětí a obavy minulých hodin z něj opadly.

„Já jsem věděl," vyhrkl, „že jsme t něco zapomněli!"

* A *

Zbytek už byla hračka. CREST III setřásla smečku patnácti pronásledovatelů a vyčkávala na půl cestě mezi rudým sluncem a jeho planetou. Korvetu naložila.

Pak přišel ten okamžik, který Rakala a Tronara dojal, i když únavou necítili nohy. To bylo, když doprovodili Bariho Staundera do pracovny Perryho Rhodana a Staunder Velkém mu administrátorovi zasalutoval se slovy:

„Major Staunder se hlásí po sedma— sedmdesáti letech zpět na palubu vlnajcové lodi!"

Pak přišlo vyptávání. Rakal a Tronar museli vylíčit svůj pobyt na neznámé planetě minutu po minutě. Teprve po podrobném výsledku se mohli vrátit do svých kabin. Usnuli ve chvíli, kdy se dotkli posteleš

* * *

„Myslím, že History je vhodné jméno pro tuhle planetu," prohlásil Perry Rhodan. Allan nepřítomně přisvědčil.

„Souhlasím s tebou," odpověděl, ^a zvuk jeho hlasu nasvědčoval, že mu vůbec nezáleží na tom, jak se bude planeta jmenovat. „History je výborné jméno. Víc by mě ale zajímalo, k čemu to všechno je."

„Co všechno?"

V pracovně Velkého administrátora bylo chvíli ticho. Velká obrazovka na stěně zobrazovala souhvězdí cizí galaxie, jak se jevila ze vzdálenosti čtyř světelných let od History. CREST III se sem uchýlila a vyčkávala, až velení rozhodne, co dál.

„Proč Tefrodi na tu planetu shromažďují zrovna vzorky Pozemšťanů," navázal Atlan. „Proč ne třeba Arkonidany nebo Akonany? Proč právě Pozemšťany?"

Perry Rhodan mávl rukou.

„To není ta hlavní otázka," namítl.

Allan se na něj překvapeně podíval.

„A která tedy?"

„Na History je něco mnohem divnějšího. Jak je to možné, že šest Členů posádky tefrodského letounu vypadalo jeden jako druhý?"

Atlan zavrtěl hlavou.

„Tvoje otázka se mi nezdá důležitější než moje."

„Záleží na tom, jak se na to člověk dívá," odpověděl Perry Rhodan s trochou ironie. „Ostatně zbytečně bychom se o tom dohadovali. Na obě otázky dostaneme co nevidět odpověď."

Atlan už si zvykl ovládat se v rozhovorech se svým pozemským přítelem. Nedal proto najevo nejmenší překvapení, když se ptal:

„A jak to zjistíme?"

„Docela jednoduše. Vráťme se na History."

Atlan vstal.

„Před několika hodinami jsme jen tak tak unikli před nepřátelskou flotilou," prohlásil ostře. „Vědí, že tady někde jsme. Určitě sem svolávají posily. Z tohoto pohledu, milý příteli, je tvůj plán bláznivý."

Perry Rhodan se smál.

Rakal Woolver byl unavený, ale přesto spal neklidně. Zdálo se mu, že sedí na otřásající se korbě nákladáku starého čtyři sta padesát let, a vedle něj střílí těžké dělo tanku. |

Aniž si to uvědomoval, měl starost," co bude se zvláštním Pozemšťanem jménem Günter Emerich a s jeho lidmi.